

Akta Nokturna

Periodiek Traktaat van Alternatieve Studentenvereniging Karpe Noktem
1e Editie, 5e jaargang, November/December 2008

Inhoud

Het nieuwe bestuur stelt zich voor
Pagina 3

Het oude bestuur neemt afscheid
Pagina 12

Commissies
Pagina 13

Verslag constitutieborrel
Pagina 15

Rubrieken

Coffeeshoptest
Pagina 9

Quotes
Pagina 10

Leden Doorgelicht
Pagina 17

Thema: Afkicken
Pagina 5 t/m 11

Verhaal: Het Magische Kristal
Pagina 5

Citatenwedstrijd
Pagina 10

Verhaal: Partykiller
Pagina 11

Colofon

Akta Nokturna is het tweemaandelijkse ledenblad van Alternatieve Studentenvereniging Karpe Noktem. Oude Akta's vind je op de website. Heb je kopij? Mail dan naar de redactie.

Hoofdredactie
Marlies van der Burgh [MB]

Redactie
Friso Woudstra [FW]
Gregory Metallinos [GM]
Michiel van Lierop [ML]
Rik Sprengels [RS]
Shane Bozelie [SB]

Vormgeving
Paul van Leeuwen [PL]

Redactieadres
aktanokturna@karpenoktem.nl

Proloog

Wanneer de Vox de passie preekt...

Eens in de zoveel tijd komt het onderwerp weer aan de oppervlakte: discussies over het (vermeende) gebruik van harddrugs onder studenten. Nu uit onderzoek uit Leidse contreien is gebleken dat studenten in toenemende mate naar de cocaïne graaien, zijn de reporters van Voxlog met de onderzoeksgegevens onder de arm langsgegaan bij het bestuur van Carolus Magnus. Hen werd gevraagd of het niet eens tijd was om een coketest in te voeren, naar het voorbeeld van studenterenigingen in Groningen. Het bestuur antwoordde dat dit niet nodig was en dat er niet gecoked werd op de soos. Een uitspraak die een dankbare aanleiding vormde voor debat op diverse Radboudblogs. Hardnekkig argument in de woordenstrijd was dat het bestuur dan wel mocht ontkennen, maar helemaal niet kon weten of er wel of niet de neus gepoederd wordt op het sociëteitswatercloset.

Zogenaamd 'recreatief gebruik' terzijde latend, wordt nog wel eens als verklaring aangevoerd dat studenten snuiven of slikken om voldoende *spirit* te hebben voor het passeren van tentamens en de vele andere aangelegenheden van het drukke studentenleven. En dáár zit de dwaling: de gemiddelde student heeft het helemaal niet zo druk dat aanvullende stimulerende middelen noodzakelijk zijn. Rectors en decanen, die hebben het druk. Dus wanneer start er eindelijk eens een onafhankelijk onderzoek naar het drugsgebruik aan de academische top?

Zijn er zo geen hoogleraren die wel eens de Ritalin van hun kind naar binnen tikken om de energie op te kunnen brengen voor het onderwijzen van de onophoudelijk telefererende en hun laatste veroveringen doornemende jongeren in de collegezaal? Hoe lang kan een College van Bestuur het drukke schema en het vele vergaderen aan, voordat haar leden opeens niet meer alléén naar het toilet gaan? En de make-upspiegeltjes van de vrouwelijke decanen, zijn die alleen in de handtas gestoken om de lippenstift tussen de lessuren bij te werken? Worden de verantwoordelijkheden

en ceremoniële verplichtingen van de Rector Magnificus ondraaglijk wanneer de koffiejuffrouw vergeet om 'melkpoeder' bij het dagelijks bakkie leut te leveren? Allemaal vragen waar we óók het antwoord niet op weten. Waarom duikt de sluwe Vox daar nu niet eens op?

Als je een cokestory ruikt, snuf dan wat verder dan je neus lang is.

In deze editie...

Alles over verslavingen. Hoe kom je eraan en hoe kom je er weer vanaf? Met de algemene inleiding 'Verslavingen bij Karpe Noktem', de column 'ontgiften' en de eerste aflevering van de grote cofeeshoptest. 'Het magische kristal' vertelt het verhaal van een cocaïneverslaafde en 'Party killer' dat van een addictie van een geheel andere orde. Verder nog een verslavende citatenwedstrijd, puzzels, cartoons en gedichten en tot slot een 'Leiden doorgelicht' waar je niet vanaf kunt blijven. Sommige verslavingen zijn nog niet zo slecht. Neem nu het Aktaholisme....

Nachtpost

Beste Akta Nokturna,

Sinds een paar weken heb ik last van een groot probleem dat ik bij niemand kwijt kan. Aangezien het thema van deze Akta aansluit bij mijn probleem, hoop ik dat jullie mij advies kunnen geven. Zo niet, dan ben ik blij dat ik in ieder geval mijn hart heb kunnen luchten.

Al zolang ik me kan herinneren ben ik gefascineerd door de inhoud van mijn neus. Steeds maar weer kan ik het niet laten om te kijken wat voor moois ik uit mijn neus kan halen. Niet om op te eten natuurlijk. Bah, dat is zo'n verspilling! Nee; om te bewonderen, te bewaren, te koesteren. De snotjes zijn namelijk net wolken weet je - je kunt er altijd de mooiste dingen in zien.

Het probleem is nu echter dat mijn vriendin dwarszit. Ik moet er van haar mee ophouden en ze heeft mijn collecties weggegooid. Mijn mozaïeken, mijn snotjes die lijken op beroemdheden (van de Beatles hoefde ik alleen Lennon nog maar!) en zelfs mijn eerste snotje dat ik als klein snotneusje bewaarde; allemaal weg. Nu heb ik nog wel wat geheime plekjes voor nieuwe verzamelingen, waaronder die in de kelder van de Villa van S., zodat ik op borrels soms nog lekker kan genieten. Ik denk echter dat ik het desondanks niet langer vol kan houden.

De vraag is nu dan ook: wat moet ik doen? Ik houd ontzettend veel van mijn

vriendin en ik wil haar niet kwijt. Ik zou wel willen afkicken, maar hoe pak ik dat aan? De weg van mijn vinger naar mijn neus is zo kort! Naar een dokter of psychooloog wil ik niet, die lachen me vast uit... Kunnen jullie mij helpen?

Bij voorbaat dank,

Anoniem

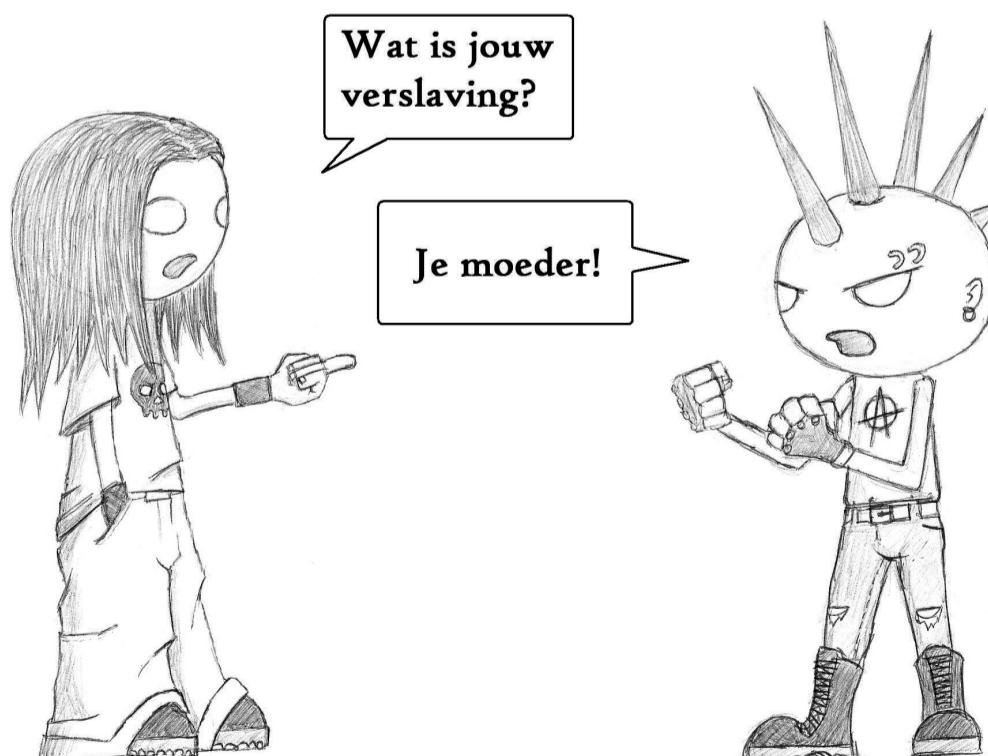
Lief anoniem lid,

Wij raden je aan om voorlopig bokshandschoenen aan te doen.

Veel succes!

De redactie

[GM]

Het nieuwe bestuur stelt zich voor

Maaike

Zo, het is dan zover: een nieuw bestuur. Hierin zitten dus ook nieuwe mensen. Ik zal me daarom even voorstellen: mijn naam is Maaike Greveling en ik ben vijfentwintig jaar oud - oud vergeleken met de rest van het bestuur en daarom word ik ook wel eens 'oma' genoemd.

Ik woon nu voor het derde jaar op kamers in Nijmegen, maar ik kom oorspronkelijk uit een heel klein dorp in Drenthe. Op dit moment studeer ik ergotherapie aan de hogeschool te Nijmegen. Hiervoor heb ik medisch laboratorium gestudeerd in Emmen en die studie heb ik afgemaakt.

In het bestuur heb ik de functie Hoofd Activiteiten, waar ik met veel plezier mijn tijd in steek. Het komende jaar zou ik voor de vereniging graag leuke activiteiten organiseren en een fijn contact hebben met de verschillende commissies.

Jesper

Hey all,

Ik ben Jesper van Wijngaarden en ben sinds 1 september dit jaar penningmeester van onze vereniging. Ik ben eenentwintig jaar, studeer moleculaire levenswetenschappen aan de RU en zit nu in mijn derde jaar. Mijn tijd gaat vooral op aan... ehm, goede vraag; hier kom ik nog wel een keer op terug als ik er een antwoord op heb. Mijn overgebleven tijd besteed ik aan mijn studie en aan Karpe Noktem. Het uiteindelijke plan dat ik voor Karpe Noktem heb is het gezond houden van de vereniging, zodat ze kan groeien en sterk kan worden. Hierbij doe ik natuurlijk mijn uiterste best om zoveel mogelijk zaken aan te schaffen, maar toch zo min mogelijk geld uit te geven. Als alles goed verloopt zal de vereniging op het eind van dit jaar meer geld hebben dan ooit, meer leden dan ooit en meer gezelligheid dan onze oprichters in hun jonge jaren voor mogelijk gehouden zouden hebben!

Rik

Hallo lieve leden,

Ik, Rik Sprenkels, sinds kort jullie secretaris, ben zeer verheugd zoveel nieuwe leden te mogen verwelkomen binnen Karpe Noktem. Aan zij die mij nog niet kennen: ik ben filosoof/scheikundige, ben twintig jaar oud en ben intussen begonnen aan mijn vierde jaar in Nijmegen. Het belooft een jaar te worden van grote vooruitgang: waar de financiële crisis ons teisterd, groeit en bloeit K.N. in de donkere franjes van het studentenleven, waar mensen hun toevlucht zoeken in deze barre tijden. Laat het maanlicht schijnen over onze mooie vereniging en laat gezelligheid en wereldvrede de mensheid toekomen.

Hoera! Na zdravje!

Lisette

Geachte Akta Nokturnalezer,

Mijn naam is Lisette Huijbers en ik stel mij dit jaar trots voor als de voorzitter van Karpe Noktem. Ik ben momenteel bezig met mijn vierde jaar internationaal en Europees recht aan de Radboud Universiteit en woon in een lief klein Hoogeveldtkamertje, samen de gang delend met enkele andere Karpe Noktemleden.

Ik ben eigenlijk relatief kort lid van Karpe Noktem, maar het heeft mijn hart al lang geleden gestolen. Ik kan mij die eerste Karpe Noktemborrel nog goed voor de geest halen. Ik was na veel aandringen meegegaan met Bram en Alette, ervan overtuigd dat ik niets met verenigingen te maken wilde hebben. Ik heb lang gezeten op die borrel, heb gepraat met de aanwezige mensen en was vanaf dat moment verkocht. Ik ben natuurlijk gek op het vrijblijvende karakter, de openheid en de leuke activiteiten - maar wat mij toch het meeste aantrok was de mensen. Zij die mij bij Karpe Noktem hebben gehaald zijn daardoor ook deels de reden dat ik graag voorzitter wilde worden dit jaar. Ik wil graag meewerken aan de voortzetting van de vereniging die zo veel voor mij heeft betekend dit afgelopen jaar. Ik wil ervoor zorgen dat het vrijblijvende karakter in stand wordt gehouden en dat wij onze identiteit niet zullen verliezen in deze snel veranderende wereld.

Onze doelen voor dit komende jaar zijn dus ervoor te zorgen dat Karpe Noktem de gezellige, enthousiaste, open en gekke groep blijft waar ik een jaar geleden aan ben voorgesteld. Ik wil er graag samen met mijn bestuur voor zorgen dat mensen weten wie wij zijn en wat wij doen en dat zij niet slechts dat weten wat zij van horen zeggen mee hebben gekregen. Ik wil meer interactie en samenwerking met de andere verenigingen binnen en buiten Nijmegen, met als resultaat een vergroting van de bekendheid van Karpe Noktem binnen het verenigingsleven. Verder hoop ik vooral dat wij wederom een gezellig Karpe Noktemjaar voor jullie kunnen neerzetten en dat wij nog vele jaren van Karpe Noktem mogen genieten!

Mike

"Voor iedereen die dit nog niet gedaan heeft, stuur een stukje naar Marlies voor in de Akta." luidde het herinneringsmailtje. De tijd begon nu toch echt te dringen, maar ik had me hier toch niet voor opgegeven? Niemand had mij verteld dat ik geacht werd om stukjes te schrijven. Brainstormen over activiteiten en de vereniging bij alles en iedereen promoten, dat zijn juist de dingen waar ik zin in had.

"Wie zijn jullie, wat studeren jullie, wat wordt jullie functie en wat zijn jullie van plan met Karpe Noktem?" waren de woorden van Marlies, hoofd van Akta Nokturna. Dat ik een vierdejaars scheikundige ben, Mike Koeman heet en vice-voorzitter ben geworden was makkelijk, maar dat maakt nog geen fatsoenlijk stukje. Plannen met Karpe Noktem zijn ook geen probleem - die heb ik in overvloed - maar hoe schrijf ik die wilde ideeën in mijn hoofd goed op? Natuurlijk, ik kan vertellen dat ik meer thema's wil op de borrels, dat ik hoop op veel nieuwe leden (dat is in ieder geval goed gekomen) en dat ik leuke bandjes wil gaan neerzetten op de befaamde Karpe Rockt'ems, maar dat snapt iederen allang.

Uiteindelijk blijkt het allemaal mee te vallen; bestuurslid word je tenslotte omdat je het leuk vindt om dingen voor je vereniging te doen, of dit nu het organiseren van een activiteit is of het schrijven van een stukje. Toch vrees ik dat de volgende keer dat er stukjes geschreven moeten worden de mijne wederom een tijdje op zich zal laten wachten...

V.l.n.r.: Jesper, Mike, Lisette, Rik en Maaike

Bosjesmannen en gitaarmuziek Weekend op de Mariahoeve

Zonovergotten marcheerden wij door het gereformeerde Hoenderloo – de trein- en busreizen waren uitstekend verlopen en de stemming zat er goed in. Velen van ons waren nog nooit op de Mariahoeve – of, wat dat betreft, op een weekend van Karpe Noktem – geweest en het beloofde een feestelijk en zeer gemoedelijk weekend te worden.

We liepen de houten poort door, het kampterrein op en de Hoeve in, alwaar wij een introductie kregen van ons onvolprezen commissiehoofd Alette. Wij claimden meteen een warme schapenvacht in een van de twee grote tip-tenten (uitgerust met een kleine kampvuurplaats, zodat het ook in de vroege uurtjes nog warm en knus kon blijven) en begaven ons de Hoeve in.

Daar werd een valse piano aangetroffen. Door talrijke toetsenisten, begeleid door wel drie gitaren (!), werden wij getrakteerd op een waar muzikaal onthaal. Hieropvolgend werd een *Wii* aangesloten op de daar aanwezige televisie, zodat ook zij die de pretentie tot gitaarspelen hadden (maar het verder allemaal te veel moeite vonden) zich een ware rockheld konden voelen met *Guitar Hero*. Zo kabbelde de avond gemoedelijk door.

We werden getrakteerd op een simpele maar zeer smakelijke maaltijd, geproduceerd door *chef de cuisine* en voorzitster Lisette: groene pasta met spekjes. Na het invullen van een enquête, op basis waarvan we in groepen verdeeld zouden worden tijdens een zaterdagactiviteit, werden er pogingen gedaan

een kampvuur aan te steken, terwijl anderen zich afzonderden om te pokeren en te gamen. Toen het begon te regenen besloten we het vuur in een tent voort te zetten en tot laat in de avond werd er meegezongen met het virtuoze gitaargeluid van Mark.

De nieuwe ochtend brak spoedig aan; later echter voor onze jeugdleider Alette, die haar comfortabele bed in een aanwezige caravan iets later dan gepland omruilde voor het nobele leiden van het weekend. Niets hiervan was echter hinderlijk; vroeg in de middag werd men al weer tot actie gemaand omdat er hutten gebouwd en veroverd moesten worden. Als alfa-mannetjes werden Paul en Antal aangewezen – vooral deze laatste ging volledig op in zijn rol.

Het kamp was duidelijk in tweeën gesplitst – niet alleen de twee strijdende partijen vormden compleet tegengestelde groepen, ook was een tweede splitsing merkbaar. De ene helft ging op in het hutten bouwen en veroveren en vond oerinstincten en primitieve impulsen, de andere helft vond een drang naar strategie, en ging meteen resources halen en expands bouwen, voordat de tegenpartij begon te *rushen* – of zoals Bram Balk deze twee zo mooi wist te combineren: "Dit doet me echt denken aan de Tribal Phase in *Spo-re!*".

Nadat alle gebouwde hutten (ook enkele secundaire) verwoest waren door de tegenoverliggende partij, ging men terug de Hoeve in om een spelletje te spelen op de

Wii en iets te eten. Aan de hand van de enquêtes van de dag ervoor werden hierop volgend groepjes gevormd waarmee filmpjes opgenomen werden. Na een rijke, aangename barbecue, gedirigeerd door vegetariër Antal – wat een aangename ironie met zich meebracht – werden twee filmpjes aanschouwd op de laptop van Bas.

Het eerste filmpje had als thema de onontgonnen fauna van het Hoenderloose woud, met in de hoofdrol Michiel, die als *Homo Nokturnum* een wild, seksueel gefrustreerd beest vertolkte. Het filmpje werd op schokkende wijze beëindigd met een gewelddadige, een verkrachting gelijkende aanval op cameraman Chris. Het tweede filmpje had in de hoofdrol Mike, die een zeer overtuigende antiheld – te weten 'Inferior Man' – vertolkte. Deze held wist de meest complexe situaties met zijn brillante nonchalance (en in de laatste scène met een knietje) op te lossen. De avond aardde uiteindelijk in een gezellig bankhangen, gamen, zingen, vuur stoken in tipi's en een algemene sfeer van Gemütlichkeit.

De ochtend daarna brak vrij brak weer aan en na het opruimen vervoegden wij ons bij de colonne terug naar de bushalte. Het weekend was ontzeggegelijk gezellig en geslaagd geweest. Geen enkele bosjesman heeft ons kunnen aanranden, want er was altijd Inferior Man om ons te redden.

[RS]

Column De Nasmaak, deel 1: Ontgiften

Het is weer eens zo'n woensdag. Dat je opstaat en besef dat je eigenlijk niet op kunt staan. Het zal echter toch moeten, want de zon brandt op je raam en het is om half elf al niet meer uit te houden in de warmte. De afwas staat te stinken in de gootsteen; gelukkig staat het pintglas water van gisteren (04.57 was het laatste wat mijn wekker aangaf voordat ik sliep) nog naast mijn bed en ik drink de rest van het brakke water op als ontbijt. Na het moeizame opstaan gun ik mijn hoofd een koude kraan en na enig sanitair sleep ik mijzelf richting uni, alwaar ik mijzelf op een bank installeer om daar de komende paar uur niet meer vanaf te komen. Het is nog nooit voorgekomen dat ik zo brak ben van enkel bier drinken.

Nooit is geheel duidelijk waar het vandaan komt, het schaamteloos doodzuipen waar ik mij zo nu en dan aan onderwerp. Wel staat vast dat het altijd helpt: waar ik mijzelf fysiek vergiftig ben ik feitelijk met psychisch ontgiften bezig. Hoe typisch eigenlijk dat na zo'n avond alle zorgen en kwellingen van het studentenbestaan oplossen als een bruistablet in een glas heet water. Even borrelt het op, sist en bruist het even en dan verschijnt weer de klaarheid van het water en van het leven. Dat het allemaal niet zo moeilijk is. Dat het allemaal slechts meesurfen is op je eigen kwaliteiten en zwaktes. Dat het allemaal voorbij komt suizen, één voor één, in hapklare brokken, als je geluk hebt.

Het zou kunnen dat er een groter taboe heert op drank-

gebruik dan wij allen aan de oppervlakte kunnen zien.

Hoe groot mijn kater dan ook moge zijn geweest, of hoe groot de lijdensweg die ik daar op de bank mee-maakte; ik was even nergens meer mee bezig. Vooral niet met dit taboe. Wanneer mensen vragen waarom ik zo brak ben, weet ik meestal zelf het antwoord niet. Dat de drank heeft geholpen lijkt evident, maar een duidelijke aanleiding is niet te noemen. Mijn antwoord op hun vraag is dan ook meestal iets in de trant van 'ik heb teveel gedronken' of een andere lege, utilistische frase waar eigenlijk niemand naar vroeg. Utilistisch, maar daardoor niet minder waar.

En elk gebruik heeft zijn eigen jargon. Zoals Jesper van W. ons duidelijk weet te maken 'klemt' men in Delft in plaats van dat men drinkt. Wij noemen het meestal gewoon 'zuipen', en als het wat harder gaat, 'tikken' of 'adten'. De ochtend nadien is men meestal 'brak'. Maar de mooiste ontdekking van jargon is afkomstig van de heer Poelman: hij nuttigt op een ochtend als hierboven beschreven vaak twee 'roze vriendjes', wat een poelmanisme is voor ibuprofentabblen. En groot gelijk heeft hij, want het verzacht en maakt veel goed. Gelukkig hoeft ik, in tegenstelling tot hem, geen werkcolleges te geven.

Ik lag op de bank, en de muziekinstallatie speelde Morning Glory van Oasis. En ik dacht: gelukkig is het weer voorbij.

[RS]

Het Magische Verslaving bij Karpe Noktem

Ik zal jullie mijn verhaal vertellen. Niet omdat het een opwekkend verhaal is, maar omdat mijn verhaal begint met een leven dat net zo alledaags is als dat van jullie. Misschien zal een aantal van jullie dezelfde fouten maken als ik en dan hoop ik dat jullie mijn verhaal nog een keer zullen lezen, maar dat het bij jullie een andere afloop heeft dan bij mij.

Zoals ik al vertelde, mijn verhaal begint alledaags. Ik woonde gewoon thuis bij pa en ma. Pa werkte en ma zorgde voor de kinderen, zoals in duizenden gezinnen de alledaagse praktijk is. Ik was de jongste thuis en had twee broers, één was een jaar ouder en de ander drie jaar. Op school deed ik het goed, maar ik excelleerde niet. Vwo zou ik met hard werken reden en havo zou ik zeker halen. Daar was ik tevreden mee. Ik kon het me veroorloven tamelijk lui te zijn en dat beviel me wel. Over de eerste jaren van mijn leven kan ik weinig bijzonders vertellen en dat is eigenlijk juist wat mijn verhaal bijzonder maakt.

Soms denk ik dat de middelbare school een keerpunt in mijn leven is geweest. Het redelijk gestructureerde leventje waar ik tot die tijd in had gezeten werd op slag op z'n kop gezet. Vanaf nu was je zelf verantwoordelijk voor wat je deed. Doordat ik de lagere school zonder problemen had doorlopen – ik had me juist vaak verveeld en moest mezelf soms dwingen om niet op mijn horloge te kijken zodat ik niet zou zien hoe traag de tijd verstreek – had ik sterk de neiging mezelf te overschatten. Spijbelen deed ik niet. Ik dacht dat dit, net als vroeger, afdoende zou zijn maar naarmate de tijd verstreek bleek dat niet het geval. Ik was er zelf verantwoordelijk voor dat ik buiten de lesuren tijd aan school zou besteden, maar mijn vrije tijd opofferen om in een paar suffe boeken te grasduinen? Mij niet gezien. Soms moest ik voor proefwerken en overhoringen tot diep in de nacht doorwerken en dan haalde ik er meestal net een voldoende uit. Keer

op keer nam ik mezelf voor om vanaf dat moment alles goed bij te houden, zodat de toetsen een fluitje van een cent zouden zijn. Maar 's middags stelde ik alles uit naar 's avonds en 's avonds naar de dag erna.

Met een aantal van mijn klasgenoten kon ik het redelijk vinden. Soms miste ik mijn vrienden van de basisschool, maar ik wist dat die tijd voorbij was en dat ik er beter niet al te lang in kon blijven hangen. Het lukte echter maar moeizaam om nieuwe vrienden te maken. Ik wist hoe je 'hoi' moest zeggen tegen iemand en dat je kon napraten over een proefwerk, maar ik wist niet hoe deze mensen ook vrienden konden worden. Het klinkt misschien raar, maar dat is zoals het was. Om me heen zag ik het wel gebeuren, maar ik had geen idee hoe ik het kon *laten* gebeuren. Soms voelde ik me alleen, maar helemaal alleen was ik gelukkig nooit. Iemand om mee te kletsen had ik meestal wel, voor de rest was ik echter bovenal een msn-tijger. Gelukkig begrepen mijn ouders niets van die zaken en vaak hield ik ze voor dat ik druk aan het studeren was en dat je tegenwoordig alles op internet moet opzoeken. Misschien is dit wel het moment geweest dat ik tegen mijn ouders begon te liegen, maar iedereen loog over de tijd die hij in z'n studie stak. Soms vond ik mezelf maar een nerd, met surrogaatvrienden op internet die waarschijnlijk net zo waren als ikzelf.

Op een dag raakte ik aan de praat met een klasgenoot die ik nog maar nauwelijks kende. Het was aan het begin van mijn derde jaar en de klassen waren door elkaar gehusseld. Ik herkende die jongen alleen omdat ik hem eerder had zien rondlopen. Hij was niet zoals ik en hoewel ik graag anders wilde zijn dan ik was, vroeg ik me af of ik zo wilde zijn als hij. Vaak droeg hij t-shirts met afbeeldingen die zo uit een goedkope horrorfilm zouden kunnen komen, toch al geen genre dat ik graag downloadde. Zijn haar hing tot iets onder zijn schouders

Verslaving bij Karpe Noktem Vanuit het thema afkicken breng ik u een verslag over verslavingsproblemen binnen de vereniging. Er is kwalitatief onderzoek gedaan naar deze kwestie door Woudstra et al. (2008). Uit een nauwkeurige interpretatie van de onderzoeksgegevens kon een top-8 worden bepaald van verslavingen binnen deze jongercultuur.

1. Rookverslaving. De verslaving aan het roken van tabak wordt veroorzaakt door de stof nicotine en de aan gewoontevorming gekoppelde geestelijke verslaving. De gevolgen zijn algemeen bekend.

2. Seksverslaving. Een verslaving aan seks: een toestand waarin men afhankelijk is van het verrichten van seksuele handelingen; een obsessieve manier van omgaan met verliefdheid en relaties. De gevolgen zijn ernstige sociale problemen als gevolg van de schaamte die de patiënt heeft over zijn gedrag. Ook kan de verslaafde in financiële moeilijkheden komen vanwege het consumeren van diensten in een zekere straat van Nijmegen.

3. Alcoholisme. Een verslaving die ervoor zorgt dat de drankzuchtige zoveel alcoholhoudende drank consumert dat zijn gezondheid, werk/studie of sociale leven daaronder te lijden hebben.

In de praktijk blijkt iedereen wel eens brak bij een college of werkgroep aanwezig te zijn, dus de grenzen zijn onduidelijk.

4. Gameverslaving. Een verslaving aan het spelen van spelletjes op een computer of console. De verslaafde heeft vierkante óf breedbeeld pupillen en drinkt doorgaans veel cola. Op latere leeftijd beginnen mensen met deze dwangmatige impulsieve computerneigingen last te krijgen van het blauwalg-syndroom, waar destructief ontbijtgedrag mee gepaard gaat. In de meest schrijnende gevallen speelt de verslaafde World of Warcraft online. Geef in dit geval elke poging tot conversatie en behandeling meteen op. De patiënt leeft namelijk in een andere wereld.

5. Elektrisch punniken. Een nieuwe hype die zijn eerste slachtoffers al heeft veroorzaakt. Veel voorkomende klachten zijn RSI, verminderde concentratie tijdens het urineren bij mannen en een enorme drang naar bananen. De huidige verslaafdenzorg is niet voldoende voorbereid op het grote aantal gevallen.

6. Drugsverslaving. Een oeroude verslaving. De Egyptenaren deden al aan cocaïne en werden zo zeer succesvol. Dit is één van de weinige verslavingen met

nagenoeg geen bijwerkingen. De verslaafde wordt dan ook met rust gelaten door de samenleving en binnen bepaalde kringen zelfs als held behandeld. De verslaafde moet vaak zijn neus snuiven en denkt dat het grass altijd groener is bij de buren. Verder gaan verslaafden bij het ontbijt special-K eten en krijgen zij doorgaans sympathie voor de idealen van de politieke beweging Hashbollah.

7. Geloof. Een verslaving met als gevolgen o.a. het zeer vaak lezen van één boek, het op zondagochtenden wakker worden vóór tien uur en het neurotisch sammenvouwen van de handen, wanneer er concentratie nodig is om tegen het luchtdige te converseren. Er zijn weinig behandelmethoden. Geloofsverslaafden van verschillende geloven hebben de neiging om ietwat negatief met elkaar om te gaan.

8. Workaholisme. Een verslaving die bij studenten en etnische minderheden zelden voorkomt. De verslaafde wil hier heel erg veel werken. Als hij niet werkt, denkt de verslaafde veel aan zijn werk. De verslaafde ervaart minder problemen dan zijn sociale omgeving, die zich doodergert aan de hoeveelheid tijd die de verslaafde niet kan vrijmaken voor dingen die niet met werk te maken hebben.

[FW]

droeg.

"Dat is van Cradle of Filth", antwoordde hij. Ik had die naam wel eens langs horen komen maar verder wist ik er niets vanaf.

"Wat houdt dat in?", vroeg ik.

"Een Britse black metal-band." antwoordde hij. "De zanger staat erom bekend dat hij de hoogste krijsstem heeft van alle black metal-zangers".

"En dat vind je mooi?" vroeg ik, niet zonder verbazing.

"Het zal wel niets voor jou zijn, inderdaad. Maar ik hou van dat hele intense. Dat stompzinnige gepingel dat je op elke radiozender tegen-

en soms droeg hij het in een staart, soms los. Hij rookte, een gewoonte waarvan ik niet snapte dat mensen er

nog mee begonnen. Omdat ik zo gauw niets kon vinden om over te praten vroeg ik hem naar het t-shirt dat hij

woordig hoort... Tegenwoordig heb je geen mooie stem nodig, alleen een mooie voorgevel."

"Ja, sommige van die zangeressen zien er wel goed uit." zei ik.

"En dat is nou een verschil tussen jouw en mijn muziek. Ik luister ernaar, ik kijk er niet naar."

"Maar je draagt er wel een T-shirt van."

"Ja, maar dat is omdat ik het een mooi shirt vind. En zie je wel eens iemand met een shirt van de Spice Girls rondlopen? Alsof ze er niet voor uit willen komen dat ze naar die gaargestoomde soepkippen luisteren."

Ik kon een brede grijns niet onderdrukken. De Spice Girls waren ook niet bepaald mijn favoriet. Ik downloadde wat er in de top-40 stond van om het even welk jaar. Dat beviel me toch beter dan radio luisteren, al dat gekakel ertussendoor... om van die stompzinnige spelletjes nog maar te zwijgen.

Ik zat bij hem – Hans heette hij – in de klas bij scheikun-

dat jaar voortaan met Hans doen. Misschien is dat wel de manier waarop andere mensen contacten legden, vroeg ik me soms af.

Al snel voegde Hans me toe op MSN. Hoe hij aan mijn emailadres was gekomen wist ik niet. Af en toe kletsten we wel even, maar zoveel was hij niet online. Op een dag vroeg ik hem of hij me niet een paar nummers van Cradle of Filth kon toesturen, want ik was er eigenlijk altijd wel nieuwsgierig naar gebleven. "Je kunt beter iets toegankelijker nemen om mee te beginnen. Metallica of zo, of Nirvana. Daar zijn we allemaal mee begonnen." Maar nee, ik wilde Cradle of Filth. Geen probleem, hun eerste album, *The Principle of Evil Made Flesh* stond binnen twintig minuten op mijn computer. Hoewel het eerste nummer mooi begon, kon ik er voor de rest geen chocola van maken. Het leek meer op kettingzagen, hoewel er tussendoor mooie stukjes keyboardmuziek stonden. Die vond ik nog wel gaan

tachtig keer achter elkaar zetten en een zangeres die met haar tieten zwaait." Ik luisterde die avond Metallica nog een aantal keren.

Ik trok op school steeds meer op met Hans. Als hij met een groepje vrienden stond te praten, waarvan velen net zo donker gekleed waren als hij, praatte ik vooral met Hans. Langzaam maar zeker leerde ik zijn vrienden ook kennen. Ze luisterden allemaal naar dezelfde muziek en hoewel dat nog steeds niet helemaal mijn smaak was, wilde ik er graag over meepraten. Ik vertelde ze dat ik Metallica wel leuk vond, maar zij vonden dat eigenlijk nog maar kinderspel. Ik nam me voor om zoveel mogelijk van hun muziek te luisteren. Met verhalen over 2 Unlimited en Captain Jack durfde ik nauwelijks aan te komen.

Eigenlijk wou ik dat ik een hekel aan deze bands had, net als ik dacht dat zij hadden, al had ik ze dat nooit gevraagd.

Ik moet zeggen dat ik aan de muziek begon te wennen en sommige bands ook echt wist te waarderen. Ik vroeg Hans regelmatig om nieuwe muziek en hij had altijd wel wat moois paraat. Soms stuurde hij me uit zichzelf iets dat hij erg mooi vond. Ik probeerde alles zo goed mogelijk te luisteren en uiteindelijk gebeurde iets dat nog niet eerder was gebeurd: ik ging muziek luisteren zonder daar iets naast te doen. Ligend op bed of gewoon zittend in mijn luie stoel, soms met een koptelefoon om de rest van het huis niet te hinderen - en eigenlijk ook wel omdat ik niet wilde dat ze mijn muziek zouden horen.

Langzaam maar zeker begon ik te begrijpen wat hen aantrok in deze muziek. Zoals Hans al eerder zei: de intensiteit. De compromisloosheid en het extreme. Ik had al vaak het gevoel geweest niet te zijn zoals de mensen om me heen, maar voor het eerst was ik er blij mee.

Al snel vroegen Hans en zijn maten me om mee te gaan naar een optreden. Het zouden geen bekende bands zijn maar bands uit onze regio die in een zaaltje in de buurt zouden spelen. Een zaaltje waar ik nog nooit was geweest. Gelukkig wilde de vader van een van de vrienden van Hans ons er wel naartoe brengen met de auto. Ik vroeg me af wat ik die avond aan moest trekken en hield het maar op een spijkerbroek en een zwart t-shirt. Ik hield er nog steeds niet van uit

de. Een vak dat ik wel aardig vond, al was het maar omdat het me gemakkelijk afging. Proeven doen trok me alleen niet zo, maar dat hoorde er nou eenmaal bij. Als er een practicum was dat in twee- of drietallen moest worden uitgevoerd wachtte ik meestal af tot er iemand over was die nog niemand had want zoals je inmiddels weet, mensen benaderen ging me niet zo geweldig af. Als vanzelf kwam ik bij een bepaald practicum bij Hans terecht. Toevallig hield hij wel van proeven doen, zolang hij er maar geen verslag van hoeft te schrijven. "Ik ben vooral geschikt om te hannesen!" grijnsde hij. Het schrijven zou ik wel doen, dat liever dan met bekerglazen en pipetten rommelen. Het practicum verliep soepeltjes en ik vond het jammer dat we er geen cijfer voor kregen. Ik zou alle practica van

maar voor de rest, dat zal ik je eerlijk zeggen, was het een bak herrie. Ik zette maar snel weer wat 2 Unlimited op, dat vond ik toch een stuk beter. "Je gaat maar weer lekkere pingelmuziek luisteren? Met de videoclip zeker :p" MSN'de Hans. Oh ja, dat kon hij zien met MSN. Helemaal niet aan gedacht. Bij hem zag ik eigenlijk alleen bands langskomen die ik niet kende en waar ik volgens mij helemaal niets aan miste. Hans stuurde me opnieuw een handvol mp3's, Metallica deze keer. Met weinig hoop begon ik ernaar te luisteren. Ik moest toegeven dat dit nog wel aardig klonk en dat zei ik tegen Hans. "Ja, je moet niet met het hele brute materiaal beginnen. Dat komt later wel. Dit kun je keer op keer luisteren zonder dat het gaat vervelen. Die popliedjes van jou bestaan toch alleen maar uit hetzelfde riedeltje dat ze

de toon te vallen dus zou ik ook vanavond proberen niet al teveel op te vallen. Ik was wel zenuwachtig die avond. Ik was nog nooit bij een optreden geweest, laat staan bij een metalband. Toch was ik meer nieuwsgierig dan zenuwachtig. Ik vroeg me af of ik een oorverdovende bak herrie te horen zou krijgen. Toen we het zaaltje binnengingen - of eigenlijk was het gewoon een café - trof ik bijna alleen maar langharige figuren, sommigen van hen droegen spikes rond hun middel of onderarmen en vrijwel allemaal waren ze donker gekleed. Ik vroeg me af of ik met alleen een zwart t-shirt niet uit de toon zou vallen, maar ik leek niet op te vallen. Gelukkig maar, dacht ik.

De optredens zelf waren inderdaad hard en bruut, overonderend zelfs. Gitaren werden bliksemsnel bespeeld en de zangstemmen waren ofwel zo laag of zo krijsend dat ik me afvroeg of er niet een of ander trucje werd gebruikt. Toch vond ik het mooi, erg mooi zelfs. Weer dat intense en meeslepende. Ik begon het steeds meer te waarderen hoewel de laatste band een keyboard had en een beetje afwisseling was inmiddels wel welkom. Ik dronk voor het eerst bier - het werd me stomweg in de handen gedrukt en toen het mijn beurt was wilde ik niet alleen fris voor mezelf nemen. Erg lekker vond ik het niet, maar bij het laatste glas was ik er wel aan gewend.

Ik kwam voldaan thuis. Mijn t-shirt was zo doorweekt van het zweet dat hij bijna tegen de muur bleef zitten toen ik hem er tegenaan gooide. Die zou ik de dag erop zeker niet meer aan kunnen, al was het maar omdat omdat hij rook naar een vers geroerde bokking, verschaald bier en zweet. Hoewel mijn oren

nog wat nagalmden luisterde ik nog naar wat muziek en ik verlangde er gelijk naar de band die ik luisterde nog eens live te zien optreden. Geduld, dat komt vanzelf, dacht ik.

Hans, zijn vrienden en ik zouden steeds vaker naar optredens gaan en we werden steeds closer. Regelmatig bezochten we elkaar en uiteraard werd er veel herrie gehoord en veel bier gedronken. Soms had iemand een fles whisky of wodka bij zich. We gingen niet naar huis voordat daar de bodem van te zien was. Soms waren we met z'n drieën en hadden we een fles van een liter. Uiteraard zat ik de dag erop de eerste uren wat suf in de schoolbanken, maar ik was geen uitzondering. Ik zag elke dag wel mensen op hun stoel hangen alsof ze een week niet hadden geslapen. De rest had zeker niets zinnigs te doen, dacht ik. Soms dronken we een biertje in een rockcafé dat op een paar kilometer afstand lag, maar vaak vonden we het te ver om er helemaal heen te fietsen en de terugweg duurde nog langer. Bovendien vonden we de drank in de horeca meestal te duur, erg breed hadden we het als middelbare scholieren natuurlijk niet. Beter konden we eerst thuis inpilsen en als we daar dan mee bezig waren werd het meestal te laat om nog op stap te gaan.

Toch was het op de terugweg van het rockcafé dat er voor het eerst een joint werd opgestoken. Het was goed weer, een lekkere zomerse nacht en de weg van het café naar ons dorp was verlaten. We besloten om nog even op een bankje te hangen en een van de vrienden van Hans en mij beklaagde zich dat er niets te drinken was. "Ik heb wel wat anders," zei een van onze andere vrienden. Hij

haalde een klein, plat blikje uit de binnenzak van zijn jas en zo zag ik voor het eerst iemand een stevige joint in elkaar draaien. Het bleek de gewoonte te zijn een joint aan elkaar door te geven zodat hij uiteindelijk mij bereikte. "Jij?" "Nee, ik hoeft niet," zei ik. De jongen boog iets over me heen en gaf de joint aan mijn buurman. Eigenlijk merkte ik niets aan ze. Ik vond het gezellig zoals we daar zaten in een prachtige nacht en niemand in de buurt. Als je zoets wilt kun je dat ook alleen maar 's nachts doen, of je moet er tientallen kilometers voor op reis. Ik vond het ook jammer dat we niets te drinken bij de hand hadden en drugs, daar wilde ik niet aan beginnen. Wat mij betreft kon de nacht nog wel een paar uur duren, maar de dag erop hoorden we toch weer in de schoolbanken te zitten. Raar eigenlijk dat we nooit spijbelen, dacht ik, maar dat zou ik niet hoeven te proberen. Als ze daar thuis achterkwamen was mijn vader in staat om elke dag naar school te belen of ik er wel alle uren was

zien rondwandelen, maar eigenlijk gebeurde er niets. Ik voelde niets dat niet door de drank veroorzaakt zou kunnen zijn. Dit was het dus, dacht ik... Zolang m'n ouders het maar niet merkten, ze zouden er beslist niet blij mee zijn.

Langzamerhand ging ik wel meer blazen, maar nog niet eens elke week. Het viel dus allemaal wel mee, vond ik. Ik zou me over mijn drankgebruik meer zorgen moeten maken, maar om de een of andere reden was het normaal om dronken thuis te komen. Een simpel hijsje aan joint, dat kon echter niet...

Mijn middelbare schoolopleiding ging voorbij. Hoewel het redelijk op het randje was haalde ik mijn vwo-diploma en ik had niet eens een herkansing nodig. Daar had ik me al een beetje op voorbereid voor het geval dat, maar het bleek niet nodig te zijn. Pa en ma trots, ikzelf ook natuurlijk, en dan...

... studeren. Opnieuw beginnen dus, ergens anders,

geweest. Bovendien had ik die uren toch wel nodig om nog enigszins acceptabele cijfers te halen. Brak als een kikker of niet, je stak er altijd wel iets van op.

Bij ons thuis werd niet geblowd. Punt. Roken was nog tot daar aan toe, zolang ik zelf maar niet rookte en om eerlijk te zijn, daar had ik geen behoefte aan. Bij sommige vrienden van ons was het geen probleem, thuis bloweren, maar ik wou het zelf nog niet proberen. Tot ik er op een dag zelf nieuwsgierig naar werd. Bij de anderen had ik nooit iets raars gemerkt en ze zeggen dat het niet verslavend is. Bovendien zou ik alleen maar een klein beetje nemen om te proberen. Ik nam een stevige trek en gaf de joint gelijk weer door. Eerst eens kijken wat dit ging doen. Ik verwachtte bijna kabouterjes te

want ik wilde per se naar de universiteit en dat was nu eenmaal een eind weg. Het huis uit en op mezelf wonen, ik vroeg me af hoe dat zou worden. Het zoeken van een kamer, wat voor zoveel eerstejaars studenten een crime is, begon problematisch. Omdat er in de stad waar ik heen ging nauwelijks iets te vinden was, zou ik de eerste paar maanden van m'n studie op en neer moeten reizen. Stomvervelend - 's ochtends vroeg in een volgepakte trein, ook nog overstappen - en als je dan een hele dag volgepompt was met theorieën weer in diezelfde trein weer terug. Ik vroeg me soms af wat vermoedender was: het reizen of het studeren. Eén voordeeltje had het wel: ik probeerde de tussenuren en de uren onderweg zoveel mogelijk in mijn studie te steken, want als ik eenmaal thuis was kon ik nog niet met een gloeiend ijzer aan het werk gezet worden.

Uiteindelijk slaagde ik erin een klein kamertje te vinden in de stad waar ik studeerde. Ik zag het meer als een springplank naar een betere kamer, maar daar aasde iedereen natuurlijk op. Je moest óf geluk hebben, óf de juiste vrienden, óf je blauw betalen. Aangezien ik ze alledrie - nog - niet had, moest ik maar met een bezemkast genoegen nemen. Ik was de enige niet tenslotte; talloze van mijn medestudenten beklaagden zich over hun povere huisvesting. Niet tegen mij, maar als ik ze onderling hoorde praten. Ik legde nog steeds niet gemakkelijk contact en eigenlijk kende ik mijn medestudenten nauwelijks. Mijn opleiding had meer dan honderd eerstejaarsstudenten en bij groepsopdrachten wachtte ik nog steeds op degenen die overbleven. Gelukkig leken er meer eerstejaars te zijn die zich niet bepaald als een vis in het water voelden, dus wat dat betreft was ik eigenlijk geen uitzondering. In muziek kon ik nog steeds helemaal opgaan en ik bezocht handenvol websites met reviews om altijd dat één album te vinden dat bij het grote publiek niet bekend onbekend vind 'niet bekend' beter? maar wel geniaal was. Het kwam voor dat ik CD's bestelde die met de hand genummerd waren, omdat de band te obsuur was. Om heel eerlijk te zijn: veel méér dan dat deed ik op mijn nieuwe kamer niet. Internetten, online een spelletje spelen en veel muziek downloaden. Een geslaagde avond was voor mij een goed glas bier - ik probeerde één voor één alle soorten van alle supermarkten en drankhandels uit - en een goed stuk muziek. Soms rookte ik er een joint bij, zeker als ik zin had om een keer iets rustiger te luisteren. Ik merkte dat het minder goed 'pakte' bij bikkelharde gitaarherrie, daar deed de alcohol het weer beter bij. Laat de rest maar naar het geblèr van Britney Spears luisteren, dacht ik, met hun suffe kleren, die ze alleen maar mogen dragen zolang ze in de mode zijn. Simplistische MTV-muziek met opgepimpte wijven en goudbehangen negers! Als iederéén iets mooi vindt kon het niet veel

soeps zijn, ten slotte was het overgrote deel van de mensheid behoorlijk stompzinnig. Makke schapen waren het, die probeerden zoveel mogelijk hetzelfde te zijn als de rest. Zoals zij wilde ik nooit worden...

Ik zag mijn vrienden van thuis nog wel eens in de weekenden. Daar kon ik twee weken naar uitkijken. Meestal spraken we af bij een concert en gingen we daarna naar één van ons thuis. Biertje, jointje – dat ik niet meer onaangeroerd doorgaf –, muziekje; voor mij was dat wat de wereld mooi maakte. En festivaltijd was natuurlijk helemaal het mooiste wat er was. Dan was het drie dagen jointje, bier-tje en muziekje en nog live

ook. Bovendien kon je zelden zoveel goede bands tegelijk zien. Voor mij was Dynamo de ultieme vakantie; er was alles wat ik wilde, en nog te betalen ook zolang je je een dwarslaesie sjouwde aan je eigen bier (maar dan ging het er ook des te lekerder in!) Bovendien was het een goed tijdverdrijf in de vakantie, want dan had ik helemaal niets te doen. Zelfs geen studie meer.

In mijn tijd duurde het festival nog drie dagen, dus dat werd kamperen. Bovendien kreeg je anders niets mee van het typische 'festivalgevoel'. Het maakte zelfs de geur van modder, verschaald bier, wiet, sigarettenrook en duizenden liters pis draaglijk. Sterker nog: zonder die geur

zou er helemaal niets meer aan zijn. Hier kon je drie dagen als een beest leven. Uiteraard ging ik er samen met Hans en mijn andere vrienden heen. De meesten hadden wel andere mensen bij zich die ik niet kende, studevrienden en dergelijke. Ik had zelf niemand anders bij me, maar die had ik ook niet nodig. Ik trok vooral op met mijn eigen vrienden, die kende ik tenminste. Drank vloeide rijkelijk: je begon 's ochtends met een biertje in de hand te bedenken waar mee je ging ontbijten. Op festivals mocht dat, vond ik. Dat betekende wel dat je op het einde compleet laveloos was, maar goed, dat waren de meesten dus dat maakte niet uit. Dynamo had in die tijd drie podia en soms

splitste de groep zich omdat de ene helft één band wilde zien en de andere helft de andere. Zo kwam het dat ik bij het laatste optreden van de tweede dag alleen stond samen met iemand die ik niet kende. Gelukkig was het een heel aardige jongen – dat waren de meesten vond ik. Ruzie en knokpartijen had ik niet meegemaakt, terwijl de combinatie van veel mannen, drank en harde muziek toch in veel gevallen een explosieve sfeer zou kunnen creëren. Maar niet hier – bij ons stond het geweld op het podium, en schalde het uit de luidsprekers, in de songteksten en het gitaarwerk. Vechten doen ze maar in disco's dacht ik, daar zit stom volk. Het optreden was erg goed en in al het lawaai raakte ik nauwelijks aan de praat met mijn metgezel. Na het optreden pakte hij me bij mijn bovenarm.

"Puik stukje werk he?" zei hij.
"Ja, nou en of!" antwoordde ik. "Ik wilde deze band al een paar jaar zien. Da's het handige aan Dynamo: je krijgt meer goede bands hier dan in de rest van het jaar."
"En weet je wat nou het fijnste is na een lange, zware dag als deze?"
"Slapen?", vroeg ik in al mijn naïeviteit.
"Nee, kom maar mee." Zei hij.

We liepen naar een uithoek van de camping waar bijna niemand was. De jongen haalde een klein pakketje van zilverpapier tevoorschijn uit de binnenzak van zijn jack. "In de zomer is er geen sneeuw, dus gebruiken we dit toch maar?" Hij strooide de inhoud van het pakketje – een fijn wit poeder – op een spiegeltje en met een bankpasje of creditcard maakte hij er twee lijntjes van.

"Wat is dat voor spul?" vroeg ik, hoewel ik donders goed wist wat het was. Ik hoopte alleen dat het iets anders zou zijn.

"Coke", zei hij.
"Hm, ik hou het toch liever op een joint..."
"Joint op z'n tijd is lekker, maar dit geeft wat extra's. Je krijgt er een lekkere shot energie van."
"Ja, dalijk heb je het elke dag nodig..."
"Nee hoor, je moet gewoon niet te vaak gebruiken. Kijk, op een festival of zo, okay. Ik gebruik het maar één of hooguit twee keer per maand." Hij pakte een bankbiljet uit zijn portemonnee en rolde het op tot een heel dun rolletje. Een moment later was het lijntje in zijn neus verdwenen. Een tevreden glimlach kwam op zijn gezicht. Hij hield me het spiegeltje en het bankbiljet voor. "In je eentje is er niets aan..." zei hij.

Ik wist dat ik het moest weigeren. Cocaïne was toch wel even een stap verder dan cannabis. Waarom deed ik het dan toch? Was het de drank geweest? Dat zou kunnen – ik was weliswaar niet finaal dronken maar zat er toch tegen aan. Nieuwsgierigheid? Toegegeven, hij had me nieuwsgierig gemaakt naar de effecten. En het kon geen kwaad, toch? Eén keer? Hij gebruikte ook maar één of twee keer per maand. Bovendien zou ik niemand kennen om het van te kopen en van één keer zou ik niet verslaafd raken. Toch denk ik vooral dat het was omdat hij zei "in je eentje is er niets aan". Nee, er waren maar weinig dingen leuk in je eentje en ik was al zo vaak alleen. Maar nu was ik samen met hem, iemand die ik niet kende, maar die ik gewoon wel een toffe gozer vond. Ik besefte dat mijn hele sociale leven eigenlijk indirect het gevolg was van een toevalli-

ge ontmoeting met Hans. Ik nam het spiegeltje en langzaam en zorgvuldig snoof ik het lijtje naar binnen. Als m'n ouders dit merken steken ze een wc-borstel in mijn neus om het er weer uit te vegen, dacht ik nog. Maar ze zouden er nooit achter komen. De eerste en laatste keer...

Eerst merkte ik niets, maar na een paar minuten begon het. De dronkenschap leek volledig verdwenen te zijn, ik had gelijk weer zin in een biertje en had het gevoel er nog wel tien op te kunnen, of twintig. Ik was compleet helder, eigenlijk helderder dan normaal. Ik zou bijna zin hebben me op m'n studieboeken te storten. Dynamo was geweldig, het geweldigste dat er was! Aangezien we allebei wel weer trek hadden in bier en het niet voorhanden was, moesten we ernaar op zoek. We liepen terug naar de camping. Ik groette iedereen die ik tegenkwam. Ik voelde me werkelijk fantastisch, het is moeilijk uit te leggen aan iemand die nooit heeft gebruikt. We liepen langs een groepje waar we, dankzij mijn metgezel - Marcel heette hij - al snel mee aan de praat raakten. Bier hadden ze nog genoeg, dus gingen we er gezellig bij zitten. Ik heb nog nooit zo honderduit zitten vertellen... Eindelijk begreep ik de wereld om me heen.

Toen ik opstond viel ik bijna meteen weer neer. Ik was misselijk en mijn benen deden niet meer precies wat ik wilde. Ik slaagde erin over-

eind te komen en ik liep met Marcel weer weg. Ik wilde per se het gevoel dat ik net had weer terug. Ik zag dat Marcel er ook wel weer doorheen zat dus gingen we snel weer naar een rustig plekje en een nieuwe lijn werd naar binnen gesnovven. In een ogenblik was mijn misselijkheid verdwenen en kon ik weer vast op m'n benen staan. Terug naar de camping!

Marcel en ik hebben hadden die avond elk nog één lijntje genomen, maar de laatste deed niet veel meer. Ik viel om van de slaap en voor zover ik me kan herinneren ben ik gewoon mijn tent ingevallen en neergegaan. De dag erop was ik zo brak als de tyfus. Ik voelde me ziek, misselijk, doodmoe en ging een paar keer over m'n nek. Nu was ik gelukkig de enige niet. Het zal het effect zijn van een dubbele hoeveelheid bier, dacht ik. Tenslotte had ik zoveel gedronken dat het een wonder zou zijn geweest als ik fit was opgestaan. Van de derde dag Dynamo heb ik niet zoveel meer meegekregen. Ik heb de halve dag in of voor mijn tent gelegen en heb alleen die paar bands gezien die ik per se wilde zien. Bier dronk ik pas 's avonds weer, na het laatste optreden. Gelukkig was ik de dag erop weer fit. Een dag en een nacht goed slapen met weinig bier, dat is toch wel handig als je de dag erop nog wat waard wil zijn.

wordt vervolgd...

[PL]

Coffeeshoptest

Iedere editie testen onze rokende reporters de coffeeshops die Nijmegen rijk is. Met deze week de eerste kandidaat: De Kruidentuin.

Waar?

Kannenmarkt 9. De shop ligt in het centrum, bijna aan de Grote Markt - als je vanaf de Grote Markt naar De Hemel loopt kom je erlangs. Om deze shop met de auto te bereiken moet je ernstig omrijden en een steil stuk omhoog over Romeinse stenen.

De sfeer

Een relaxte sfeer met verschillende mensen en culturen. Men draait er meestal hiphop, reggae en soms club. Er worden voetbalwedstrijden vertoond en soms ook films. Je kunt beneden en boven zitten. Boven is er meer privacy en kun je fijn met groepjes van twee tot vijf man zitten. Hier zit je wat meer beschut, waardoor de stiekeme smoker niet door papa en mama gesnapt zal worden. Verder

is er gelegenheid om bordspelletjes, tafelvoetbal en kaartspelletjes te doen. Een enorme aanrader is de Marokkaanse thee voor anderhalve euro. Tot nu toe raakte bijna iedereen in een euorfische staat bij het drinken van deze zoete muntthee. De onderstaande wiet- en hasjsoorten zijn getest door deze anonieme gebruiker en The Jongochoker.

Wiet

NLX, Jack Horror Haze en Shiva zijn allemaal sterke wietsoorten met ieder een eigen smaak. Deze kan variëren van zacht naar scherp. Dat de wiet sterk is kun je zien aan de witte kleur, wat ook de kleur is van THC, het werkzame bestandsdeel van wiet (en hasj).

Hasj

De Kruidentuin is echter gespecialiseerd in hasj. Sommige soorten hiervan zijn ook duurder dan bij andere koffieshops. Het huismerk (verkruimelhasj) voor vijf Euro/gram is een normale

hasjsoort die voor de ervaren smoker geen verassingen zal opleveren. Hij is redelijk goed. Specialere soorten zijn duurder, maar ook beter van kwaliteit. Chocolat (tien Euro/gram) is een van mijn favorieten, vanwege de zachte smaak. Als je bij het draaien van een joint deze hasj normaal doseert, zul je knetterhigh worden. Met Chocolat kun je ook een stafje rollen (rolhasj voor de experts onder ons). Je hebt met deze soort minder nodig voor hetzelfde effect. Caramel van negen Euro/gram is een sterkere hasjssoort met een wat scherpere smaak. Deze is wat harder (dus verkruimelhasj). De topper van de Kruidentuin is Nougat (draaihasj) voor twaalf Euro/gram. Dit is de sterkste van het Tuintje en het zachtste om te draaien. Ook de smaak is lekker zacht, waardoor zijn invloed onderschat wordt.

Eindcijfer: 9

Het Zwarte Goud

Een man trekt ten strijde voor zijn olie
Een vrouw pleegt een moord voor chocola
De man laat de aarde onnodig lijden
De vrouw houdt er een strak dieet op na

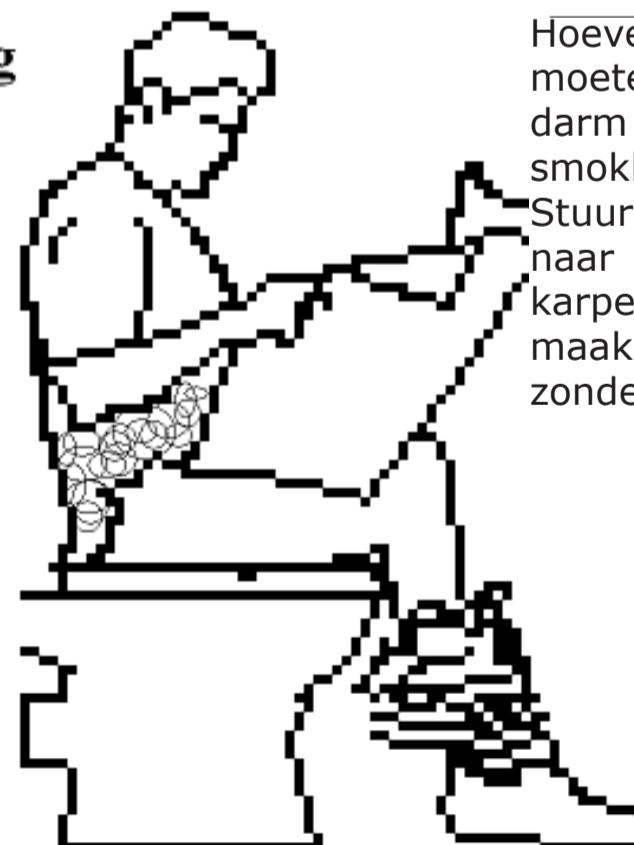
BP, Droste, Shell en Cote d'Or
Texaco, Milka, ga maar door
Producenten van afhankelijkheid
De reden
dat ik het zwarte goud maar mijd

Chocola nuttig je altijd in overmaat
Om ruwe olie hebben we altijd mot
De vrouw blijft hier onschuldig
Want over chocola
Bestaat tot nu toe
Geen politiek complot

Dit leidt tot de conclusie:
De ware gedaante van het goud
Dat moet wel chocola zijn
De mannen slaan elkaar maar lekker knock-out
Dan kan de rest genieten van de pure smaak
Chocola,
Einde van deze lofspraak

[FW]

Prijsvraag

Hoeveel bolletjes moeten nog de endeldarm van deze drugs-smokkelaar passeren?
Stuur je antwoord naar aktanokturna@karpenoktem.nl en maak kans op een bijzondere prijs!

Citatenwedstrijd Quotes

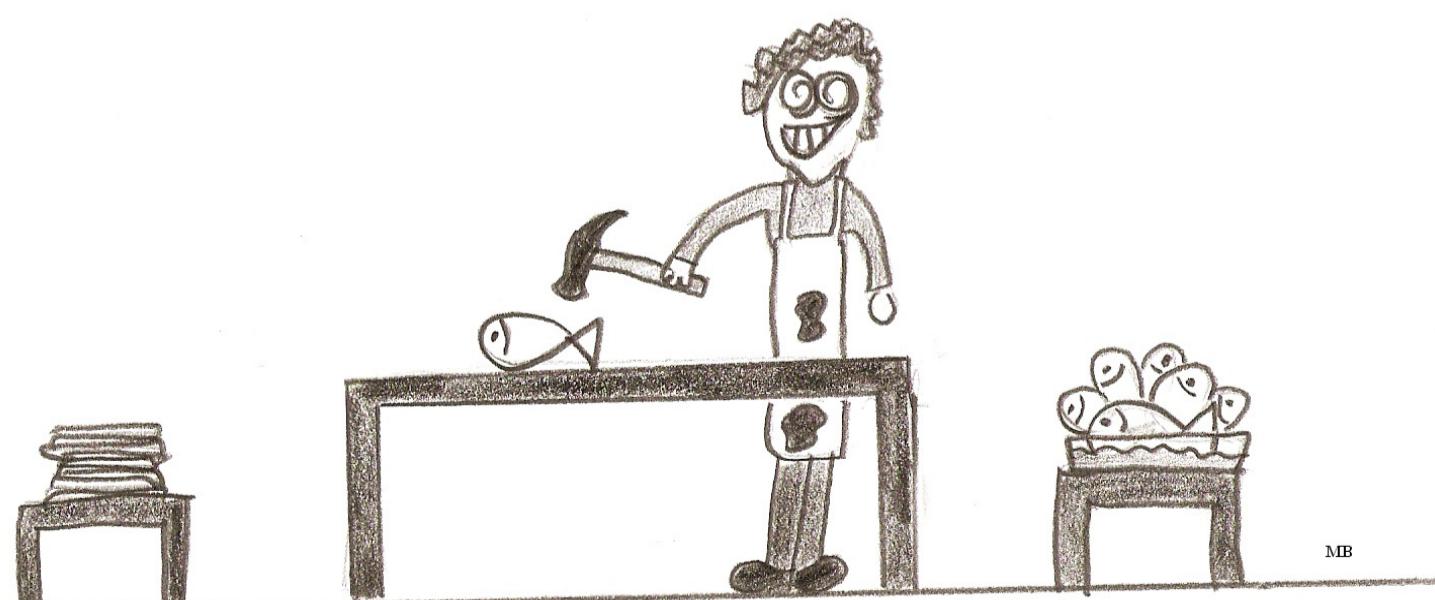
Van wie is het citaat en naar welke drug wordt gerefererd? Stuur je antwoord naar aktanokturna@karpenoktem.nl en win een toepasselijke prijs!

1. "[...] hits the backs of the legs first, then the back of the neck, a spreading wave of relaxation slackening the muscles away from the bones so that you seem to float without outlines, like lying in warm salt water. As this relaxing wave spread through my tissues, I experienced a strong feeling of fear. I had the feeling that some horrible image was just beyond the field of vision, moving, as I turned my head, so that I never quite saw it. I felt nauseous; I lay down and closed my eyes. A series of pictures passed, like watching a movie: A huge, neon-lighted cocktail bar that got larger and larger until streets, traffic, and street repairs were included in it; a waitress carrying a skull on a tray; stars in the clear sky. The physical impact of the fear of death; the shutting off of breath; the stopping of blood."

2. "Religie is [...] voor het volk."

3. "Marxisme is [...] voor intellectuelen."
4. "Mijn eerste trip was in '59. Ik ging inside-out, beleefde rebirthing nog voordat die term bestond. Ik wist niet wat me overkwam en dat weet ik nog steeds niet, maar dat is heerlijk! Alleen voor gekken, de Steppenwolf, het Magische Theater! Men moet zich verbazen, over de miracle of naked existence!"
5. "...en als ie thuis is gekomen, spuit ie lekker een beetje [...] in zijn pootje."
6. "Got tight last night on [...] and did knife tricks. Great success shooting the knife into the piano. The woodworms are so bad and eat hell out of all furniture that you can always claim the woodworms did it."
7. "The first attacks, like the symptoms of a storm which has held off for a long while, appear and multiply themselves in the bosom of this very incredulity. At first it is a certain hilarity, absurdly irresistible, which possesses you. These accesses of gaiety, without due cause, of which you are almost ashamed, frequently occur and divide the intervals of stupor, during which you seek in vain to pull yourself together. The simplest words, the most trivial ideas, take on a new and strange physiognomy. You are surprised at yourself for having up to now found them so simple. Incongruous likenesses and correspondences, impossible to foresee, interminable puns, comic sketches, spout eternally from your brain. The demon has encompassed you; it is useless to kick against the pricks of this hilarity, as painful as tickling is! From time to time you laugh to yourself at your stupidity and your madness, and your comrades, if you are with others, laugh also, both at your state and their own; but as they laugh without malice, so you are without resentment."
8. "I don't do drugs. I am drugs."
9. "Dit is een lied over een plant. Een groene plant, een mooie plant. Een welriekende plant, een grote, een sterke - ja, een nuttige plant. Het gaat over de Cannabis sativa 'Hollandica' oftewel [...]."
10. "There is only one really safe, mild, harmless beverage and you can drink as much of that as you like without running the slightest risk, and what you say when you want it is, Garcon! Un [...]!"
11. "[...], though ridiculed by those who are naturally coarse in their nervous sensibilities will always be the favorite beverage of the intellectual."
12. "Fuck, fuck, fuck, / Mother, mother fuck, / Mother, mother fuck, fuck / Mother fuck, mother fuck, / Noich noich noich, / 1, 2, 1, 2, 3, 4, / Noich, noich noich / Smokin' [...], smokin' [...], / Doin' [...], drinkin' [...], / Drinkin' [...], [...], [...], / Rollin' [...], smokin' [...], / Who smokes the [...]? / We smoke the [...]. / Rollin' [...] and smokin'..."

" Dat is zijn lust en zijn leven"
(dat doet hij heel graag)

Party Killer

Er was geen gezelliger periode in mijn leven dan toen mijn opa overleed. De hele familie kwam bij elkaar; ik deed verstoppertje met mijn neefjes en nichtjes, hapjes en drankjes kwamen op tafel en mijn ooms en tantes vertelden tientallen anekdotes over de overledene in een in mijn herinnering zonovergotten zomertuin. Wij kinderen lagen krom om de schuine verhalen die de revue passeerden, tenminste, de verhalen die we toen begrepen (al konden we toen niet al aan het gezicht van tante Bep aflezen dat er geen alledaagse praktijken hadden plaatsgevonden).

Opa had verschillende functies in het leger bekleed en was overal ter wereld geweest. Dit gold trouwens ook voor oma, dat ze veel van de wereld gezien had. Niet lang nadat haar man onder de groene zoden verdwenen was verkende ook zij het laatste onontgonnen gebied. Wederom was de tijd rondom de begrafenis ronduit feestelijk te noemen. Misschien kwam dat doordat beiden oud waren toen ze overleden en een pijnlijk ziekbed bespaard was gebleven. Opa en oma waren levensgenieters en zagen er geen heil in om deze instelling na hun dood aan anderen te onthouden. Dus wij respecteerden hun wens om ons treuren tot een minimum te beperken en om hun leven, dat een feestje was geweest, op een waardige manier af te sluiten.

Dat deze gang van zaken niet zo vaak voorkwam en zelfs als abnormaal gezien werd, bemerkte ik voor het eerst op een jaarwisselingpartij, toen ik in aangeschoten toestand het glas hief op een wegens gevvaarlijk vuurwerk overleden vriend en iets mompelde over een 'knallend uiteinde'. Mijn toenmalige vriendin liet in verbijstering het hare vallen, wat de komst van een tweede ambulance tot gevolg had. Het einde van de gedeukte relatie diende zich aan tijdens de crematie, door de achteraf ongepast gebleken grap dat het de gestorvene bespaard zou blijven om zijn goede voornemens daadwerkelijk uit te voeren en dat we tenminste zeker zouden weten dat hij niet zou stoppen met roken.

Het huilen om de overlede-

ne, het gesnotter in zakdoeken – het kwam me allemaal zo wezensvreemd over. Bij ons in de familie volgde op eventuele tranen onherroepelijk een flinke klap op de rug, een slok oude klare en de opmerking "Laat opa niet zien dat je grient!" – een opmerking die in de vele jaren na mijn grootouders dood goed van pas bleef komen wanneer de jongere kinderen gevallen waren, de verkering uit, of de whisky op was.

Naarmate ik ouder werd, volgden meer begrafenisseren. Allemaal even treurig en demotiverend, niet het minst omdat ik me steeds meer de vreemde eend in de bijt ging voelen door onbegrip over mijn 'onaangepast gedrag' en 'smakeloze opmerkingen'. Dit soort typeringen ont namen mij bijna mijn oude liefde voor het graf. Steeds meer zocht ik naar datzelfde gevoel van vroeger – die knusheid die in onze familie inherent was aan 'het evenement', zoals wij het pleegden te noemen. Ik sloot me aan bij begrafenisstoeten en stilte tochten en sprong op bij ieder slachtoffer van zinloos geweld. Ook besloot ik nabij het kerkhof te gaan wonen, in Nederlands meest ongezonde stad. Maar steeds zonder succes – alle bijgewoonde begrafenisseren bleken rituelen waarin het verdriet de sfeer bepaalde.

Dus stelde ik me bij de teraardebestellingen oma en opa voor, zittend op een terras tussen de zerken, zich met een glas rosé in de hand verwonderend over het stel etalagepoppen met hun krokodillentransen. "Hij komt alleen voor de erfenis!", zei opa en oma lachte: "Wat een vreselijke soepjurk. Daar wil je toch niet dood in gevonden worden?" Tijdens deze binnenpretjes keken omstanders me vreemd aan.

Na het vijfde jaar bij het kerkhof vroeg een verdrietig uitziende man of ik zijn beste vriend wilde zijn, omdat we allebei zoveel mensen hadden verloren. Toen ook de tuinman van het kerkhof me aansprak over het feit dat ik wel erg veel plechtigheden bijwoonde en of ik niet eens met iemand moest gaan praten over mijn bijzondere hobby, werd me duidelijk dat ik iets anders moest gaan verzinnen.

Binnen enkele weken vond ik Leo, een 'bourgondiër'. Hoewel zo'n betiteling bij de meeste mensen betekende dat ze tweé kroketten bij de friet aten in plaats van een, zei het in het geval van Leo echt iets over zijn karakter. Het was een gul, uitbundig type met veel vrienden die niet voor hem onderdenden in het uitstralen van *joie de vivre*. Tijdens een lunch met twee zorgvuldig uitgedoste travestieten vertelde hij ons iets wat ik natuurlijk al vanaf het begin wist: hij had een fatale ziekte en zou niet lang meer hebben. Hij had zijn begrafenis al voor het grootste gedeelte geregeld, zei hij, "voor het geval dat". Want regelen vond hij saai en dat wilde hij zijn lieve vrienden niet aandoen. Ik, Leo en de

liep op niets uit: de meesten schikten zich geenszins in hun lot, waren geen goed gezelschap en hadden vrienden die er liever over huilden dan dat ze een fles wijn opentrokken. Twee keer lukte het me nog om een levensgenieter met het einde in zicht te strikken. Twee feestjes die, hoewel ze zeker voldeden, niet konden tippen aan Leo's magnum opus. De drang woog zwaar.

Nicky had zo een tweeling zus van Leo kunnen zijn, zowel qua uiterlijk als gedrag. Haar opvallende verschijning en royale gebaren trokken mijn blik het moment dat ik de kroeg binnenging. Toegelaten worden tot haar vriendenkring was gemakkelijk: iedereen getooid met een glimlach was welkom. Maar

eerder in een dronken bui iets over haar ideeën had verteld aan een goede vriendin. Met pijn in het hart reed ik op haar in op onze oprit en ik perste er zowaar een echte traan uit toen ze op de eerste hulp aan haar verwondingen overleed. De begrafenis was alles wat ik ervan verwachtte – anders dan die van Leo maar groots en heerlijk op een andere wijze. De meest roerende verhalen werden over Nicky uit de doeken gedaan en iedereen omhelsde iedereen. Haar familie en vrienden bleven dagenlang in ons huis om te koken, te praten en te drinken. Vreemd genoeg bleven opa en oma weg.

In de jaren erna volgden nog vele Nicky's en een enkele Leo. Het was jarenlang in-

'Iemand ter aarde bestellen' (begrafen)

twee travestieten proostten op zijn vooruitziende blik en op het aanstaande feestje. "Ik vind hem leuk!" fluisterde oma over Leo's schouder, hoewel hij haar natuurlijk niet kon horen. "We zullen een plekje voor hem vrijhouden", grijnsde opa. "Want drinkt hij het meest? Dan zetten we 't klaar." Leo's pieper ging af. "Tijd voor m'n cocktail." Opa stak zijn duim op.

Leo's crematieplannen lagen er niet over, zo bleek na zijn heengaan. Het was het grootste, kleurrijkste en beste feest dat ik in decennia had meegemaakt. Nog dagen na het afsluitende vuurwerk waarmee Leo de lucht in ging, leefde ik in een roes. Des te groter was de kater erna – want hoe zou ik in vredesnaam weer iemand vinden zoals hij? Contact met de meeste terminaal zieken

om beste vriend te worden, of nog beter: haar partner zou me nog heel wat moeite kosten. Populariteit was iets anders dan oppervlakkigheid, zo leerde ik.

Nog nooit had ze op die manier over de dood nagedacht, bekende ze verwarmd door het haardvuur. "Waarom zou ik, ik ben toch jong en gezond?" Ik overtuigde haar dat het belangrijk was om donor te worden. Iedereen kon immers onder een auto komen of op een andere onverwachte manier aan zijn of haar einde komen. En als ze dan toch ging, op welke manier wilde ze dan begraven worden? En moest dat nergens vastgelegd worden?

Na anderhalf jaar was ze er klaar voor, vond ik. Eindelijk had ik het kladje met haar frivole uitvaartconcept gevonden en ik wist dat ze

vesteren, maar de beloning maakte alle moeite die ik mij getroost had altijd weer goed. En mijn methode bleek feilloos. Na mijn laatste heb ik echter geen andere meer kunnen vinden. Ik merk dat ik oud ben geworden.

Ik wist dat ik nooit een vrouw en kinderen zou krijgen als ik mijn vriendinnen zou blijven ombrengen. Ik wist dat ik daarom niemand zou hebben die een feestje zou maken van mijn begrafenis. Ik wist het allemaal, maar toch voel ik me eenzaam aan het eind van mijn leven. Misschien nog het meest omdat opa en oma al jarenlang zwijgen.

[MB]

Bram

Dames en heren: de koek is op. De fut is eruit. Het is uit met de gein. Het Vierde Bestuur der ASV Karpe Noktem is met pensioen. Wat rest er na een jaar sjouwen met versterkers, leuren met posters, bellen met kroegen, luisteren naar bandjes op MySpace, spannende plannen verzinnen en vooral heel veel vergaderen?

Best veel eigenlijk. Het is eng en gaaf tegelijk hoe Karpe veranderd is. Eerst dronken we Jupiler, toen onder protest - Heineken en tegenwoordig drinken we uit eigen assortiment. Vroeger kwamen er drie leden en een barhoofd op een borrel, maar tegenwoordig hebben we een goedlopende kroeg. We zijn van een zolderbarretje naar een ruime kelder gegaan. Toch gingen we wederom op weekend naar de Mariahoeve (al het andere was slechts tijdelijk). Er wordt nog steeds takkeherrie gedraaid. De wodka vloeit nog altijd in de Bijstand. De playbackshows zijn nog steeds een campfeest. Karpe is nog steeds Karpe.

We zijn niet het beste bestuur geweest. En ook niet het populairste. Laat staan het zuinigste. Toch denk ik achteraf dat wat we hebben gedaan, goed is geweest. Ik denk dat het daarom op zijn plaats is om als ex-voorzitter twee mensen te bedanken: Koert Poelman en Daan Fifis du Pont.

Koert is van iedereen in dit bestuur de hardste werker geweest. Degene met de meeste passie en doorzettingsvermogen. Zonder Koert waren een hoop feestjes niet doorgegaan. Koert is iemand die er staat op het moment dat je hem nodig hebt. Daan is de beste netwerker die Karpe ooit gehad heeft. Dat was ook nodig: door Daan wordt Karpe herkend en erkend binnen het Nijmeegse studentenleven. Zonder Daan geen RAGfeest met Carolus. Zonder Daan geen keldercafé in Diogenes. Daan was zeker niet de meest populaire vice-voorzitter, maar wel bij uitstek de meest succesvolle. Ik vind dat dat wel eens gezegd mag worden.

Het oude bestuur neemt afscheid

Judith

Voor mij was dit bestuursjaar vrij rustig. Hiermee bedoel ik met name de vergaderingen. Omdat ik de enige vrouw was in het bestuur kwam ik er vaak gewoon niet tussen. Vooral Koert en Daan hebben een veel luidere stem dan ik. Bovendien werden zij door de genuttigde biertjes vaak luidruchtiger en ik door de genuttigde hasj nog rustiger.

Soms vergaten de mannen even dat er een vrouw in hun gezelschap was. Zo is er een vergadering geweest waar iedereen heel hard "PORNO PORNO PORNO BIER!!" heeft geroepen. Echt waar; het is genotuleerd. Bovendien heb ik heel veel verhalen moeten aanhoren die ik waarschijnlijk liever niet had willen horen.

Hoewel ik het afgelopen jaar niet altijd even nuchter ben geweest heb ik het toch best goed gedaan. Ik hoop dat iedereen de bands die op onze Karpe Rock'tems zijn geweest leuk vond. Zelf vond ik Mark & the Spies en Bagger United erg leuk. Helaas heb ik niet zoveel bandjesavonden kunnen organiseren omdat de Onderbroek aan het verbouwen is.

Naast de standaard bestuursdingen zijn er meer dingen geweest die ik erg leuk vond. Bijvoorbeeld: constitutieborrels. Uiteraard zijn er heel veel rare tradities en snap ik niet waarom vrouwen zo graag mantelpakjes dragen, maar het leuke is dat het vaak heel gezellig is, er heel veel verschillende mensen zijn die ook besturen en dat ze op hun beurt wachten. Er is bijna altijd gratis bier, of er zijn zoals bij Catena, gratis joints. Bovendien kun je iedereen een leuk cadeautje geven. Omdat ik wijn veel te saai vind, heb ik heel vaak bellenblaas cadeau gegeven.

Ik kan iedereen aanraden om een jaartje te besturen - en dan is het bestuur van Karpe Noktem natuurlijk de beste keus. Maar ook als je niet in het bestuur zit kun je in commissies veel leuke dingen organiseren, wat ik dit jaar ook zeker van plan ben.

Kusjes en een aai over de bol voor alle nieuwe en toekomstige bestuursleden

Jorne

Beste leden,

er werd mij gevraagd een stukje te schrijven voor Akta Nokturna, over hoe ik mijn bestuursjaar heb ervaren en wat ik denk dat de toekomst zal brengen. Nou, over de toekomst kan ik vrij kort zijn: ik verwacht dat Karpe Noktem met het nieuwe ondernemen een gigantisch succes zal worden! Binnen twee jaar denk ik zelfs dat we door de grens van honderd leden gaan. Verder zal de vereniging blijven veranderen (en niet ontrecht) om nieuwe generaties leden te bedienen. Dit is de schrik van elk bestuur, want al je werk lijkt zo door de plee te gaan. Maar niets is minder waar; je levert een bouwsteen voor een vereniging die door jouw bijdrage weer een jaar verder leeft, zodat gelijkgestemde mensen sociale activiteiten kunnen ondernemen en ervaringen kunnen delen.

EN WAT EEN JAAR! Dit klinkt positief en zo is het ook bedoeld. Er zijn natuurlijk honderdtien dingen misgegaan - en sinds een jaar geleden

weet ik dat flessen cola light kunnen vliegen, maar dat mag de pret niet drukken. Het bestuur van 2007-2008 was van het type *niet lulpen maar poeten*: iedereen klaagde zich gek, maar als één van de vijf bestuursleden even geen zin had pakte een ander het wel op! Zonder daarna een waar drama te produceren. Dit geeft aan dat wij in staat waren om het welzijn van onze vereniging boven het welzijn van ons ego of onze vermoeidheid te stellen. Daarom ook hulde aan de overige vier bestuursleden.

Het mooiste moment was eigenlijk een heel weekend, namelijk het Winterweekend. Ik heb me daar zeer goed vermaakt! Er was redelijk wat drank en softdrugs in het spel. Dit maakt mensen gewoon heel heel erg los, wat natuurlijk tot dolkomische momenten kan leiden. En lieve kindertjes, dat deed het ook! Ik heb mezelf zowat een maagzweer gelachen! De blunders, de katers en de verhalen die bovenkw-

men...het was een bijzonder leuk weekend.

Verder heb/had ik een gigantische hekel aan alles rondom een ALV. Allerjezus wat is dat erg, je zit daar met z'n vijven tegenover dertig man die je allemaal aankijken en voor je gevoel op het punt staan om je te lynch! Maar gelukkig waren er nog de uitspattingen: dronken leden in rokerige kroegjes, elkaar wild zoenend; dronken leden die na een simpel bierspelletje de barman onderkotsen en natuurlijk dronken leden die de meest loze dingen doen en daar uitzinnig blij van worden. Uiteindelijk was het dan toch wel weer leuk en dat is een goed gevoel.

Met vriendelijke groet,

Jorne van der Veen

Penningmeester van A.S.V.
Karpe Noktem 2007-2008

Koert

Zoals bekend is, heb ik na het wegvalen van Jorg vanaf de jaarwisseling zijn taak van secretaris op mij genomen. Nu was ik al niet meer helemaal onbekend met het reilen en zeilen van Karpe Noktem, aangezien ik hoofd van de promotiecommissie was. Bij mijn aantreden als secretaris had ik aangegeven zo veel mogelijk tijd in mijn studie te willen steken. Uiteraard gaat er stukje bij beetje steeds meer tijd zitten in een bestuurstaak, waardoor jullie dit hele aankomende jaar nog kunnen genieten van mijn aanwezigheid. Hoewel dit misschien negatief kan klinken zie ik dit zelf absoluut niet zo.

Ten eerste heb ik vorig jaar tijdens een half jaar in het bestuur meer geleerd dan in de twee jaar dat ik in een grijs verleden (vele van de lezers zullen toen nog op de middelbare school gezeten hebben) in het bestuur van mijn studievereniging zat. Verder heb ik me, nog meer

dan vóór mijn bestuursjaar, verbaasd over de enorm open sfeer binnen onze vereniging. Dit is iets waar we best een beetje trots op mogen zijn met z'n allen.

Een aantal van de hoogtepunten waren dit jaar mijns inziens het RAGfeest en de Karpe Rock'tems die, op het Halloweenfeest na, altijd goed bezocht zijn geweest. Ook de beide weekenden waren erg gezellig. Hoewel niet iedereen zich nog altijd alles kon herinneren naderhand, vind ik dat dit de pret niet mag drukken.

Nu was natuurlijk niet alles koek en ei. Erg jammer is dat er wegens de verbouwing van de Grote Broek al maanden geen bandjesavonden hebben kunnen plaatsvinden in de Onderbroek. Hoewel dit opgelost is door deze te verplaatsen naar cafe Piecken was de sfeer in de Onderbroek toch altijd wel iets unieks. Ik hoop dat de nieuwe leden in de nabije

toekomst ook mee kunnen krijgen hoe bandjesavonden vroeger gingen. Dat er in de Onderbroek makkelijker metal kan worden geprogrammeerd heeft natuurlijk niets met mijn voorkeur te maken!

Met de verhuizing naar de Villa hoopten we onder andere dat Karpe Noktem meer naamsbekendheid zou krijgen en zo ook meer leden zou aantrekken. Ook dankzij de heroïsche inspanningen van de ProCo en het oude en het nieuwe bestuur tijdens de afgelopen introductie is dit gelukt. Als ik op maandagavond de kelder van de Villa inloop en al het nieuwe bloed zie, weet ik zeker dat Karpe Noktem nog vele goede jaren tegemoet gaat. Ik wens het nieuwe bestuur veel succes om dit zootje ongeregeld het aankomende jaar in het gareel te houden. Tot op de volgende borrel!

Koert

Daan

De Datum: 1-9-2008

De tijd: 0:00

Waar: Villa Van Schaeck

Ik pakte mijn biertje en proostte het jaar uit. Dat was het dan, mijn jaar als vicevoorzitter bij Karpe Noktem. Een loden last viel van mijn schouders; het was tijd voor de volgende generatie om Karpe groot te maken. Maar al spoedig werd ik overvallen door een ander, bijna melancholisch gevoel.

Ik keek om me heen en besefte dat Karpe Noktem steeds meer op een echte studentenvereniging begon te lijken. We hebben zowaar een eigen sociëteit! De lastige tijden van studievertraging, slapeloze nachten en ruzie met medebestuursleden leken allemaal vergeten. In plaats daarvan herinnerde ik mij alleen de mooie dingen: de hele lichting nieuwe, jonge en frisse leden, de mooie feesten en de heerlijk relativerende ochtendkaters waardoor je weer kritisch over het leven kon nadenken. Of was dit toch nog gewoon de invloed van het gerstennat waar ik mij reeds aan tegoed had gedaan?

Dit bestuursjaar betekende voor mij ook veel persoonlijke groei. Dit was de tweede keer in mijn leven dat ik het op me nam om een vereniging te gaan leiden en ik

ben heel blij dat ik mijn persoonlijke doelstellingen heb gehaald (waaronder dus een eigen sociëteit en het verbeteren van ons imago ten opzichte van andere verenigingen). Het was een productief jaar met als hoogtepunten het RAGfeest bij Carolus, mijn eerste Pluk de Nachtweekend, het zusjesfeest met de band Bagger United en natuurlijk het gemaskerd bal in Vivaldi's.

Dit jaar ga ik lekker achteroverleunen en Karpe zien als mijn favoriete SOA (studieontwijkende activiteit) en met andere oud-leden lekker zeiken over hoe alles vroeger beter was, op Dollars na dan.

Moge ik het nieuwe bestuur veel succes wensen met hun eigen studievertraging, slapeloze nachten en andere dingen die op hun pad komen. Als ik zo de eerste activiteiten als graadmeter neem wordt dit een prachtig lustrum. De rest van de leden (waar ik nu ook weer toe behoor - het blijft wennen): ik zie jullie allen op de maandagen, de feesten en natuurlijk aan de pokertafel!

Zoals Augustus Caesar eens mooi zei:

'Acta est fabula'

Daan Fifis

*Born from a woman
Born from a crook
Always on the Sea
My true Mother in the water*

*Mead is my greatest love
Murdering my biggest hobby
To plunder ships is my job...
And take them to the floor of the sea*

*Sitting in a tavern
Hitting on the wenches
Drinking my mead
Telling all kind of tales*

*Tales of treasures
And women in my bed
Fights won, and wounds I got in fights
Or in bed, but never to be told...*

*And tomorrow another day
With a hangover on my ship
And making new stories, steal more money
That is my life...
A pirate's life...*

[SB]

Constitutie-avonturen 2008

"Zijn er hier ook *normale* leden?" Het meisje van de christelijke studentenvereniging kijkt verschrikt wanner ze bemerkt dat de vraag die ze zojuist stelde ook, aldus Jorg, als een Freudiaanse versprekking uitgelegd kan worden. Wij Karpe Noktemers malen daar uiteraard niet om en grijpen het misverstand dankbaar aan om erachter te komen waarin we nu eigenlijk verschillen met andere verenigingen. Want *Koning, Keizer, Admiraal, ons constitueren doen we allemaal*.

Buiten ontgroeningen, bijbelstudie-avonden en wat extra regelgeving vallen de verschillen dan ook wel mee. Het stoepje voor de Villa blijkt de uitgelezen stek te zijn om te inventariseren wat er niet al aan bezoekeerde besturen binnengaat. Tussen verstokte rokers en pretsigaretgekkens stroomt een niet aflatende stoet gasten het pand binnen. Tot onze verrassing maken de oprichters van Karpe Noktem hun entree, geescorteerd door meer leden van het eerste uur. Maar ook diverse studieverenigingen, zoals Karpe Noktemleden-hoofdlevenrancier Sigma (moleculaire

wetenschappen) en studentenverenigingen uit Nijmegen zoals Carolus Magnus en NSV Ovum Novum komen over de keldervloer. Maar ook uit andere steden zijn er gegadigden: verschillende verenigingen uit het ZEUS-zusterverbond, liefkozend 'de Zusjes' genoemd, laten hun gezicht zien tijdens Karpe's constitutie. Zo zijn er bijvoorbeeld enkele bestuursleden van Biton, onze zustervereniging uit Utrecht..

Ons nieuwe bestuur heeft het er maar druk mee - aan het eind van de avond schijnt het zelfs een ware aanslag op de gezondheid te zijn geweest, getuige de pijnlijke zuchten van voorzitter Lisette die haar knellende multjes reeds voor twaalven op de dansvloer achterliet, secretaris Rik die zijn benauwende kostuum na de laatste geschudde hand vlug aan de wilgen hing en activiteiten-Maaike die, van vermoeidheid van haar barokruik afvallend, "nauwelijks aanspreekbaar, sorry", zei te zijn, alvorens ze zich strompelend een weg naar buiten baande, steun zoekend langs de keldermuren.

Maar bovenstaande ongerieflijkheden zijn uiteraard

slechts bijzaak van een succesvolle avond waarin het vijfde bestuur van Karpe Noktem zich van haar beste kant liet zien, waarop Jesper met Eddie, de Wackense gehoornde griezelpedelstaf veel bewondering (en angst) zaade onder hen die nog niet met hem bekend waren^{1,2}, en het zo gezellig was dat ook enkele visiterende bestuursleden tot in de kleine uurtjes bleven om de alternatieve dansvloer te betreden.

¹Een hele verbetering ten opzichte van de staven van de drie voorgaande jaren; respectievelijk (1) een bezemsteel met daarop een morsige aluminiumprop, (2) een op diezelfde bezemsteel gespietste ongelukkig ogende oehoe en (3) een op de inmiddels zeer gehavende bezemsteel geplaatste uiteengebroken gymschoen – een geheel dat bijeengehouden werd door het ducttapederivaat 'breed bruin plakband'.

²Nu is deze sinistere Satansstok wellicht een geschikt attribuut om binnen de Aktaburelen ter hand te nemen wegens ehm, deadlineoverwegingen...?

[MB&ML]

De alternatieve route

Elke editie van Akta Nokturna zal de favoriete hangplek, wandelroute, werkruimte, slaapstek of andere locatie binnen Nijmegen van een van onze Karpe Noktemleden worden uitgelicht. Samen vormen zij de Alternatieve Route langs plaatsen waar wij alternatievelingen ons het liefst ophouden. Deze editie opent de Alternatieve Route met de favoriete plek van... Michiel van Lierop

Waar zijn we?

Bovenop het dak van SSHN-complex Vossenveld. Maar we mogen hier eigenlijk niet zijn, dus schreeuw dat niet te hard van het dak...

Hoe dat zo?

De SSHN heeft verboden dat studenten of andere onbevoegden op het dak mogen komen. Gebeurt dit toch, dan word je weggestuurd en als je bij de SSHN ingeschreven staat krijg je een waarschuwing en kun je in het ergste geval zelfs uit je kamer gezet worden.

Waarom zijn we hier dan toch?

Omdat het uitzicht vanaf de tiende verdieping van Vossenveld fenomenaal is. Misschien wel één van de mooiste uitzichten van Nijmegen. Je kunt het centrum net zien liggen voorbij een zee van groen, je ziet 's nachts de kleurige en altijd veranderende verlichting van het Philipsgebouw en de zonsondergang vanaf het dak is echt geweldig. Ik houd ervan dat Nijmegen zo'n groene stad is; overal staan bomen en je ziet vanaf hier eigen-

lijk nauwelijks huizen in de verte. Het is net alsof je over een groot stuk natuur uitkijkt - vooral in de zomer.

Is dat het enige wat je hier doet, van het uitzicht genieten?

Nee, ik ben hier meerdere keren naar boven geklonken in de zomer om mijn tentamens te leren. Het is hier heerlijk rustig en er is weinig afleiding die je leerproces in de war zou kunnen sturen. Ook hebben we wel eens met de hele gang op het dak gegeten en we hebben er zelfs een keer gebarbecued met een kant-en-klaarset, omdat het omhoog slepen van de echte barbecue ons net iets teveel van het goede was.

Zijn er ook dingen die je niet doet op het dak?

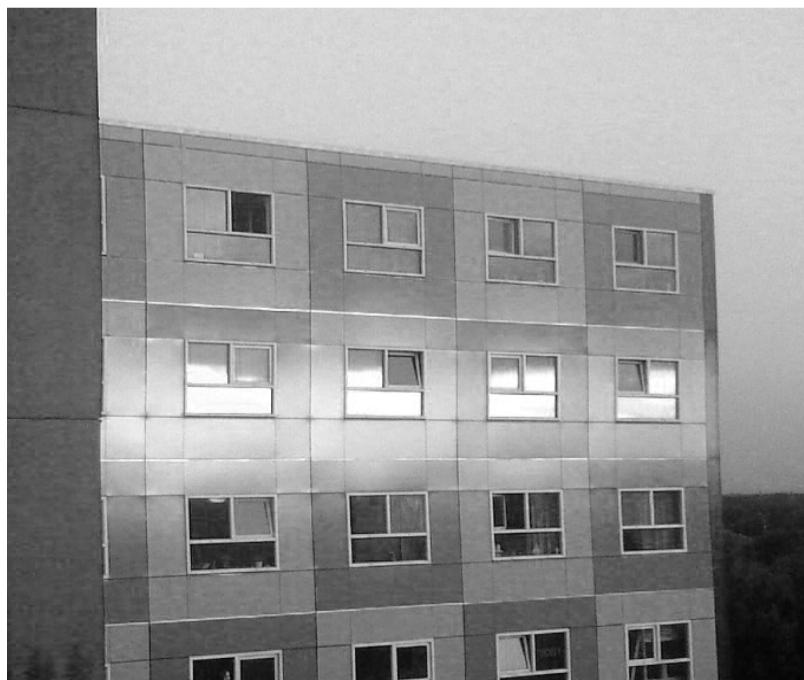
Alcohol nuttigen. Of andere verdovende middelen gebruiken. Omdat er geen reling is vind ik het onverantwoord om hier half van de kaart rond te zwarken en ik probeer vrienden dan ook altijd binnen te houden vanaf het moment dat we echt aan het drinken gaan. Ook rondrennen, springen en het uitvoeren van acrobatische stunts staan niet hoog op mijn verlanglijstje. Verder heb ik begrepen dat er wel eens spullen van het dak zijn gegooid - tv's, magnetrons en monitoren - en dat zou ik zelf ook niet doen. Ik ben veel te bang dat ik iets raak en omleg.

En zijn er wellicht ook nog dingen die je hier

graag wel eens zou willen doen?

Ik zou hier graag nog eens een romantisch diner klaarmaken voor een meisje en samen met haar de zonsondergang bekijken. Verder heb ik begrepen van een oud-ganggenoot dat overnachten op het dak in de zomer best goed te doen is, al dan niet met partner...

[ML]

ProCo

De ProCo regelt al bijna twee jaar de promotie van onze vereniging. Wij drukken posters, t-shirts, flyers en programmafolders en verspreiden deze in de stad en op de campus. Wij staan achter het promostandje op activiteiten en op de intromarkt. De algemene leden van de ProCo vergaderen bijna elke week. Daarnaast hebben wij twee subcommissies: Het Spul en het Street team.

Het Spul is verantwoordelijk voor het drukken en inventariseren van t-shirts, stickers, posters, flyers en dergelijke. Het Spul is altijd op zoek naar een goedkopere drukker. Weet jij er een of wil je gewoon een t-shirt, schroom dan niet en e-mail Het Spul.

Wanneer er posters geplakt en wanneer er geflyerd moet worden, wendt de ProCo zich tot het **Street team**. Als lid van het Street team krijg je elke maand een e-mail of je ongedwongen mee wilt helpen met flyeren of posters plakken. Wil jij wel eens meehelpen? Stuur een e-

mail naar de ProCo.

E-mail

proco@karpenoktem.nl

Hoofd

Bas Westerbaan
bas@karpenoktem.nl

Secretaris

Rik Sprekels
rik@karpenoktem.nl

Algemeen

Jesper van Wijngaarden
jesper2@karpenoktem.nl

Jesper Scherpenhuijsen,
jesper1@karpenoktem.nl

Michiel van Lierop
michiel@karpenoktem.nl

Mike Koeman
mike@karpenoktem.nl

Het Spul

spul@karpenoktem.nl

Michiel van Lierop
michiel@karpenoktem.nl

Mike Koeman
mike@karpenoktem.nl

Street team

streetteam@karpenoktem.nl

Alette Ouwens
alette@karpenoktem.nl

Anke Pieck
anke@karpenoktem.nl

Bregje van der Spoel
bregje@karpenoktem.nl

Daan Fifis du Pont
daan@karpenoktem.nl

Straatmensen WeekendCie

Eenieder heeft het wel eens meegemaakt, vooral op het Centraal Station. Een sjofele man of vrouw die dringend of vriendelijk vraagt om een 'kleinigheidje voor de daklozen'. Velen zullen sterk de neiging hebben zo iemand ook daadwerkelijk enkele muntjes toe te stoppen. Er is echter een doeltreffender manier om zo iemand te helpen. Al in 2000 is de stichting 'Straatmensen voor Straatmensen' opgericht. Deze stichting zorgt voor praktische hulpverlening aan daklozen. Al kort na de oprichting van Karpe Noktem zijn ook wij erin gerold. Eén keer in de maand verzorgen wij een pan met eten die vervolgens naar de daklozenopvang wordt gebracht.

Om de vier weken verzamelen we ons op dinsdag om 17.30 bij Paul. Er wordt dan één of ander éénpansgerecht gemaakt dat wordt overgeladen in een grote warmhoudpan. Het zwaarste werk bestaat dan uit het sjouwen van deze pan naar de daklozenopvang in het oude gebouw van het Stedelijk Gymnasium, tegenover de Albert Hein. Meelevendheid verenigd met gezelligheid, want dolle pret is het altijd. Bovendien krijg je zo nog wat inkijk in de daklozenopvang van Nijmegen.

Lijkt het je leuk om een keer mee te helpen? Meld je dan aan bij **paul@karpenoktem.nl**. Bij voldoende aanmeldingen kan de frequentie worden opgeschroefd naar twee keer per maand.

Drie weken geleden organiseerde ik mijn vierde Karpe Noktem zomerweekend. Wat ooit begonnen is als een commissie bestaande uit Alette en Giedo ('De Uil') en een weekend met elf personen, is nu uitgegroeid tot een weekend van vierentwintig tot dertig personen en een Cie van zes leden. Heb jij zin om één van de zes commissiedelen te worden voor het volgende winterweekend? (Je hoeft niet altijd mee te organiseren; je kunt je per weekend afzonderlijk opgeven). Als WeekendCie doe je het volgende: het programma van het weekend bedenken, boodschappen doen, een auto regelen, het weekend uitvoeren, enzovoorts. Meld je aan via **allette@karpenoktem.nl** of spreek mij aan op de borrel.

FotoCie

Hoi allemaal,
Sinds 18 september 2008 heeft Karpe Noktem officieel een FotoCie met als leden Maaike Greveling, Iris Hagemans en Marjolijn van Wijck. Wij gaan vele foto's en soms zelfs filmpjes (!) maken van allerlei interessante dingen/mensen/activiteiten, die jullie vervolgens terug kunnen zien op de website. Heb je zelf nog foto's die je op de website wilt hebben of lijkt het je leuk om lid te worden van de FotoCie, stuur dan even een mailtje naar **fotocie@karpenoktem.nl** en het kan geregeld worden. Marjolijn van Wijck, hoofd FotoCie

LoCo

De LoCo staat voor de loze actiecommissie. Wij organiseren dan ook een aantal keer per jaar loze activiteiten. Voorbeelden hiervan zijn de toetjesavond, de beachborrel in de winter en de picknick midden op het Keizer Karelplein. Ook dit jaar gaan we hier enthousiast mee verder. Hiervoor zijn we continu op zoek naar ideeën en borrel-thema's. We zijn bereikbaar via **loco@karpenoktem.nl**. Hopelijk tot ziens bij de volgende loze activiteit!

Groetjes,
Bregje van der Spoel

BarCo

Heb je de afgelopen maanden bij Karpe Noktem genoten van een lekker (speciaal) biertje, wijntje of frisje (dat kan natuurlijk ook), dan had je dat te danken aan de barcommissie oftewel de BarCo. Deze commissie zorgt ervoor dat er elke maandag op de borrel mensen achter de bar staan en dat er te drinken is. Met vragen, ideeën voor themaborrels of het willen versterken van de BarCo kun je je altijd richten tot **barco@karpenoktem.nl**

Groetjes,
Anke, hoofd BarCo

EruditCie

Geïnaugureerd op de eerste ALV van dit jaar, "dag 1", met een verfijnde, hardvochtige rede¹ die ons departement² de EducatCie een mens van harte aanraadt, willen wij van het departement de CongregatCie u ervan verwittigen dat de ExquisitCie spoedig allen van harte verwelkomt op een "W(h)ine with that cheese" themaborrel.

E-mail

res@karpenoktem.nl

Princeps

B. Eelco Westerbaan
bas.westerbaan@karpenoktem.nl

Orator

R. Sprekels
rik.sprekels@karpenoktem.nl

Novice

K. Poelman, koert.poelman@karpenoktem.nl

¹<http://karpenoktem.nl/~bas/res/rede1.ps>

²De PartitCie geeft blijk van al meer dan honderd departementen.

ZAK

De ZAK is de Zwarte Activiteiten Kommissie van Karpe Noktem, de plek voor iedereen die zich graag van tijd tot tijd wil bezighouden met activiteiten van een duister karakter. Zo bezoeken we regelmatig in gezelschap concerten van acts uit de zwarte scene en organiseren we filmavonden waarop we horrorklassiekers of juist prettig gestoorde cartoons bekijken.

Beroemd en berucht zijn ook onze fijne-middeltjes-naar-keuze-avonden, waarbij we ons tegoed doen aan een drankje en/of een rokertje en die behalve duister vooral ook erg gezellig zijn. Soms houden we deze avondjes buiten; deze speciale "Waas aan de Waal"-avonden versterken de goede sfeer nog meer door het prachtige uitzicht op onze stad.

Eigenlijk kan alles bij de ZAK, zolang het maar raakvlakken heeft met de zwarte uitgangspunten van deze commissie. Wil je (af en toe) meedenken over het opzetten en organiseren van een activiteit, meld je dan aan als ZAKtivist bij een van de ZAK-leden op een Karpe Noktemborrel, of stuur een mailtje naar **zak@karpenoktem.nl**.

DisCo

De DisCo staat achter de draaitafel op onze activiteiten zoals natuurlijk de dansfeesten, het na-programma van Karpe Rockt 'ems en wekelijks op de maandagborrel. Onder ons zijn zowel de bekende kleinezaalDJ's van het Beestfeest¹ als goed gemootiveerde beginners. Wil jij een keer meedraaien? Kom dan eens aan het begin van een maandagborrel naar ons toe. Wil je jouw muziek ook tussen onze platen hebben of heb je iets speciaals nodig voor een themaborrel? E-mail ons, dan kijken we wat we kunnen doen.

E-mail:
disco@karpenoktem.nl

Hoofd
Jesper Scherpenhuijsen
jesper1@karpenoktem.nl
Dj's
Bas Westerbaan
bas@karpenoktem.nl
Jille Timmermans
jille@karpenoktem.nl
Pieter-Paul Spiertz
pp@karpenoktem.nl

Extern
Felix

¹Beestfeest: tweemaandelijks feest georganiseerd door de bétastudiekoepelvereniging Olympus in de grote en kleine zaal van Doornroosje.

WebCie

Vanaf het begin van dit jaar heeft Karpe Noktem een eigen server met erg veel ruimte voor de vele foto's¹ en ruimere mogelijkheden zoals e-maillijsten voor commissies², online ledenadministratie en een account- en e-mail adres voor elk lid³, zodat leden en commissies makkelijker communiceren en bestanden uitwisselen. Al een tijdje eerder heeft de WebCie een site laten verrichten met daarop onder andere de huidige agenda⁴ en een forum⁵.

Wij zijn nog lang niet tevreden. Binnenkort krijgt elk lid een e-mail met inloggegevens die overal op de site werken. De website zal een onderliggende Wiki krijgen, zodat leden hun eigen pagina's kunnen maken. Ook zal er een smoelenboek komen met daarbij een overzicht van alle commissies. En nog veel meer⁶.

Wil jij foto's uploaden of (nu al van een van de onderdelen:) een login; heb je een vraag, een opmerking of snoeiharde kritiek? Wij willen het graag horen. Het liefst via e-mail. Wil jij ons meehelpen? Van het sorteren van een fotoalbum tot het beheren van het forum, van het schrijven van handleidingen tot het hacken in Python. Je hoeft niet in een sociaal isolement geleefd te hebben om lid te worden van WebCie.

E-mail
webcie@karpenoktem.nl

Hoofd
Bas Westerbaan

bas@karpenoktem.nl

Algemeen

Bram Westerbaan

bram@karpenoktem.nl

Jesper Scherpenhuijsen

jesper1@karpenoktem.nl

Jille Timmermans

jille@karpenoktem.nl

Koert Poelman

koert@karpenoktem.nl

LustrumCie

Zoals jullie (hopelijk) allemaal weten is Karpe Noktem jarig! Het is vijf jaar geleden dat ASV Karpe Noktem is opgericht en tot oprichting van sommigen en verbazing van velen bestaan we nog steeds. Deze verjaardag, die maar één in onze historie voor zal komen, is een unieke gebeurtenis en vraagt dus om een groot feest! En daar zorgt de Lustrumcommissie voor, omdat het bestuur al genoeg te doen heeft en sommigen van ons ook wel eens wat willen uitvoeren voor Ons Aller Geliefde Vereniging. Een week lang zullen wij jullie vermaken - in de gebruikelijke Karpe Noktemstijl natuurlijk. Wat we allemaal precies gaan doen krijgen jullie bijtijds te horen; het belooft in ieder geval een mooi feest te worden! De Lustrumcommissie bestaat uit Michiel van Lierop, Daan Fifis du Pont, Koert Poelman, Marlies van der Burgh, Paul van Leeuwen en Francine Nielander.

¹<http://karpenoktem.nl/fotos>

²<http://karpenoktem.nl/mailman/bin/listinfo>

³<http://karpenoktem.nl/wiki/HowTo:Account>

⁴Wij houden ook een Google Calendar bij, zie onderaan bij <http://karpenoktem.nl/agenda>

⁵<http://karpenoktem.nl/forum>

⁶<http://karpenoktem.nl/wiki/WebCie:ToDo>

November / December 2008, Akta Rokturna

Leden doorgelicht!

Met deze keer: Bas Westerbaan

Gij zult niet...	Bekrompen zijn	Destructief zijn	Te vroeg opstaan	Gesloten zijn
Spuiten of slikken?	Een sipje 'fiddich	Komt toch op hetzelfde neer	Waterpistolen!	Aspirine, als het echt nodig is
Verslaafd?	De Prelude van de 5e suite voor de violoncello	Een mooi bewijs	Sinaasappels?	Koffie
Favoriet paradis artificiel:	Een enkele? Daar was Baudelaire ook niet tevreden mee	Isomorfie	Sinaasappels!	Een goed gesprek
Wat is je handicap?	Nog geen lift in mijn ivoren toren	Tellen	Verslapen	Dyslexie
Wie is jouw dealer?	Versailles	De natuur	Supermarkt	VoorraadCie
Favoriete nachtelijke bezigheid:	Poëzie tot mij nemen	Dromen over ballonnen	Slapen	Procrastinatie
Wat is het alternatief voor alternatief?	Een smerige tautologie	Zeker niet constructief of idempotent	Wat is alternatief dan?	Alsof ze zich dat vroeger nooit hadden afgevraagd
Do the drugs like you?	Hoe ouder, hoe beter ze mij begrijpen	Uit de symmetrie van een relatie, zeker niet	Èh, waar?	Welke?
Waar is vraag tien gebleven?	Werken	Denken	Buitenspelen	Bij zijn antwoord
Grootste kick:	Babi Yar uitgevoerd door het concertgebouworkest	Als hij valt uit te pluizen in niet-triviale stukjes: zeker niet de grootste meer	Erwtensoep en rookworst in de Winterefteling	Eerste verlissing
Ik ben nog niet schreeuwend en tierend uit Nijmegen vertrokken omdat...	Schreeuwen en tieren laat ik voor me doen	Waar je bent toch niet uitmaakt	Ben ik wel: en ook terug gekomen	Omdat het wel prima gaat
Deze drug snapte ik niet:	Château Migraine	Getaltheorie	Thee	THC
Liever een broodje poep dan...	Mij	Een doorrekenbewijs	Broodje in de poep	Als je hem maar voldoende laat uitdrogen, is het wel een leuke rariteit
Als ik nu geen Wiskunde studeerde had ik in deze kliniek gezeten:	Laat me niet lachen	Dan was ik wel in een duel omgekomen	Peuterspeelzaal	Dan was ik misschien kok geworden
Welk schandaal mag nooit aan het licht komen:	Drankgebruik, merk-wijze, op het Introweekend	Dat het breukendogma niet klopt; mocht in ieder geval vroeger niet	Het staat hier, als er geen licht op valt	Je hoort niets te verbergen te hebben
Favoriete overdosis:	15 jaar oude Glenfiddich, opgenomen tijdens het ontsmetten van een wond	Slaapgebrek	Warm fruit, ijs en dergelijke	Koffie
Favoriete dode artiest:	Mstislav Rostropovich	Kurt Gödel	Christa Päffgen	Ik hoop dat ik op de 22ste Vinkenoog hier nog steeds niet mag neerzetten
Hasj of wiet?	Sigaren	Wiet stinkt minder	Met hasj kun je beter spelen	In hasj zit minder rotzooi
Ik doe een moord voor...	Mijn principes	Daar heb ik toch geen tijd voor	De perfecte appeltaart	Ik blijf bij die situaties weg
Dit tegeltje hangt bij mij aan de muur van het toilet:	Rustica turba vetat	Verschilt en maakt niet zo veel uit, maar ze worden altijd kleiner	Kies er maar een: xkcd.com	Die is meegenomen
Met welke verslaafde zou jij nog wel eens een shotje willen zetten?	Vinkenoog	Allemaal al dood	Èh	Jou!
Wat is jouw fetish?	Als het maar duur is en absurd wordt (ge/ver)bruikt	Alles dat niet op Katharine Gates' volledige lijst staat	Èh?	Dat moet toch iets persoonlijker gevraagd worden. Of je moet bij mijn ex wezen
Wie is je profeet?	Oscar Wilde, omdat hij zo makkelijk citeert	Kurt	Erik	Doe ik niet aan
Teken jezelf:	Zie volgende pagina			

Logigram

		Leeftijd				Studie				Verslaving			
		20 jaar	21 jaar	22 jaar	24 jaar	Filosofie	Natuurkunde	Pedagogiek	Rechten	Chocola	Heroïne	Koffie	Wiet
Naam	Verslaving	Alex (m)											
	Chocola												
	Heroïne												
	Koffie												
	Wiet												
Studie		Filosofie											
	Natuurkunde												
	Pedagogiek												
	Rechten												

Mooie aanwijzingen

Natuurlijk heeft een vrouw de chocolaverslaving

De rechtenstudente en de heroïne verslaafde zijn gemiddeld net zo oud als Victor

De pedagogiekstudent(e) is ouder dan Isabel, maar jonger dan de koffieverslaafde

Vullende aanwijzingen

Alex en de 20jarige zijn niet heroïneverslaafd

Denkstap: De heroïneverslaafde is 22 of 24, Victor is 21 of 22, dus de rechtenstudente moet wel 20 zijn

Alle filosofiestudenten zijn wietverslaafd

Festiviteiten

Maandag 17 november - Schotse borrel

Shane en Antal organiseren een groots Schots drinkgelag in de kelder. Trek je kilt aan en kom je favoriete merk Scotch nuttigen!

Locatie: Villa van Schaeck.

Aanvang: 21.00

Entree: gratis

Vrijdag 21 november - Wintertuin met Harry Mulisch en Robbert Dijkgraaf

De befaamde auteur van onder andere 'Twee vrouwen' en 'De ontdekking van de hemel' gaat hier in discussie met mathematisch fysicus en president van het Koninklijk Nederlandse Akademie voor Wetenschappen Robbert Dijkgraaf over onder andere wetenschap in de literatuur en de kunsten en de schoonheid die wiskunde kan hebben. Een must voor zowel alfastudenten als betastudenten dus!

Inschrijven voor deze avond in de St. Stevenskerk kan tot vrijdag 7 november op delico@karpenoktem.nl; latere inschrijvingen kunnen door ons niet meer gereserveerd worden! Meer informatie: www.wintertuin.nl

Locatie: St. Stevenskerk, Nijmegen

Aanvang: 20.00

Entree: prijs voor studenten (inclusief ledenreductie) ligt rond de 8 euro

Maandag 24 november - borrel

De gebruikelijke maandagavondborrel in de kelder van de Villa. Komt allen!

Locatie: Villa van Schaeck.

Aanvang: 21.00

Entree: gratis

Donderdag 27 november - Villafeest

Samen met de verenigingen waarmee wij de Villa van Schaeck organiseren wij een groot feest door de hele Villa. Komt allen onze pandgenoten ontmoeten op dit Villafeest!

Locatie: Villa van Schaeck.

Aanvang: 21.30

Entree: nog niet bekend

Noktiviteiten

Vrijdag 28 november - Spelletjesavond

Het wordt vroeger donker en het wordt koud: een beter excus is er niet om gezellig een avond spelletjes te doen met Karpe Noktem!

Locatie: nog niet bekend
Aanvang: nog niet bekend
Entree: gratis

Maandag 1 december - Sint-borrel

Zijn we allemaal braaf geweest? Vind het uit op deze borrel, waar Sinterklaas en zijn pieten vertegenwoordigd zullen zijn!

Locatie: Villa van Schaeck
Aanvang: 21.00
Entree: gratis

Maandag 5 januari - Nieuwjaarsborrel

Kom iedereen een gelukkig nieuwjaar wensen op deze maandagavondborrel.

Locatie: Villa van Schaeck
Aanvang: 21.00
Entree: gratis

Maandag 12 januari - Borrel met DJ-workshop

Test je talenten achter de draaitafel op de DJ-workshop, geleid door onze huis-DJ Jesper!

Locatie: Villa van Schaeck
Aanvang: 21.00
Entree: gratis

Maandag 30 januari tot 1 februari - Winterweekend

Locatie: nog niet bekend
Aanvang: nog niet bekend
Entree: onbekend

Hiernaast zijn er op elke maandag de maandagavondborrels in de Villa van Schaeck van 21.00 uur tot vroeg in de ochtend; komt allen!